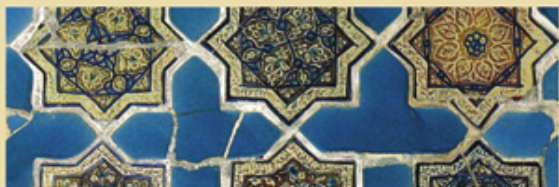

IBRAHIM

halmosi sándor

Szántók, mezők és határok lakója s egyben művelője Halmosi Sándor: ismeri a herbákat, és tudja a nevüket is. A közöttben lakik, egyszerre költő és matematikus, a világot mítoszként elmondani igyekvő Európa-lakó és a középkori geométer ismerője, aki számára a szicíliai citrusliget nem különbözik – ha mégis, akkor kizárólag a megpillantó szem tevékenysége révén – a kőszegi kávéháztól, a sok identitású papiros az ugyancsak számos fekete színű tustól. A költő képes itt és ott, ebben és abban ugyanúgy létezni, a szavai egytermészetűek. A létezés-költészet megszállottja, valószínűleg éppen ezért keresi oly kitartóan a pontosan meghatározó helyszíneket, legyen az akár szentföldi kolostor, erdélyi betűmetszők körvonalazta város, a tekintet fókuszában felvillanó arab könyvtár és imaház, a gyümölcs húsába rejtett mag, avagy tere a versformájú, rendteremtő igényű verseknek.

Mondatai a bizonyítékok arra, szövetséget kötő ő: **إبراهيم, אברהם**, Ibrahim, Ábrahám.

Géczi János

Halmosi Sándor

IBRAHIM

a menta ízei

válogatott versek 1996–2010

Halmosi Sándor

IBRAHIM

a menta ízei

válogatott versek 1996–2010

NORAN
KÖNYVESHÁZ

© Halmosi Sándor, 2011
© Noran Könyvesház, 2011

Szerintem metafora

*El is táncolhatnék tán, egyvégben táltos,
transzban, ködökbe bújva fedne jótékony
homály, de a szürkeséget ki dicséri meg,
ha ezredik színedet is koboztam,
az örömbuborékokat, ha elmúltam, ki fújja*

A KÖLTŐ VÉGÜL ÚGYIS

az irgalmasokhoz kerül, kik átvilágítják, tükrözik,
feszégetik, hogy is jöhetett létre ez instabil állapot,
mindamellet gyönyörködnek, mert nemcsak
irgalmasok ők, hanem szakértői is e törékeny
corpusnak, tudják a testrészek helyét és idejét,
a jeleket ismerik, járatosak a maszkok felismerésében,
úgy általában lényegre törők, ezt minden bizonytal
ki lehet jelenteni, de áttetsző, dagadt ereim épségbe
vetett hitüket merőben új alapokra helyezik,
a repedéseket nem veszik észre, megnézik,
helyén-e a szív, a csípő, a ködöktől való rémület,
most szem előtt tartásom, ünnep lesz, növekszik
a kicsike, apró kis egybehangzások ma este,
már egy hete vagyok így, csak folyik belőlem
a szépség, én nem tudtam, hogy ilyen is van,
végső eljöveteledet várom,
örülhetsz harcedzett bájaimnak

DE EZ MOST MIND NEM FONTOS

hanem a tűzzománc
és a kungfu a tánc
hogy a gyerekek minden
reggel tiszta szívvel
tiszta inggel
és bő uzsonnával
induljanak

ez mindennél fontosabb

a szauna meghitt tíz percei
a kőszegi gyümölcsös
a mandulafák
a Cassiopea
és ó azok a régi bútorok
cipőboltok
a finom kávék
többet tudnak az életről
mint a könyvespolcnyi brockhausok
és bédekkernek ott a tavaszi virághagyma
a tegnapi illatos-omlós fahéjas csiga
a sóska
az eper
a vendégváró árvácska

és mindeközben feleségnek lenni
és háziasszonynak
szeretőnek
szakácsnőnek
anyának
nőnek lenni
kíváncsnak
ügyesnek

gyorsnak
megértőnek
türelmesnek

magamról mit is mondhatnék
amit még nem mondtam el
csak ismételni tudom magam
ideje van mindennek
és helye van mindennek
nem lehet jól vagy rosszul szeretni
csak szeretni lehet
nem lehet mérni az örömet
csak hozni lehet
és elvenni
nincs két kedves
meg ilyenek

és hogy vigyáznunk kell magunkra
mert nem rombolni jöttünk ide
de építeni
jószóából hitet
jócsendből békét
fából asztalt
álmokból kétkezi munkából
házat otthont műtermet

ezeket hiszem

és hogy a birtoklásvágy
az elvárások mindent tönkretesznek
ha valamit is meg akarsz tartani az életből
el kell engedned
szét kell osztanod
mert minden mulandó
de az örökkévaló valahogy mégis

ezekből a mulandókból áll össze
a pohárból az asztalon
és a mosolyodból
ahogy várlak
ahogy elmentél

ahogy sült a kályhán a fokhagymás bagett

pedig azt mondják minden amit látunk
hallunk tapasztalunk
az egész anyagi világ csak káprázat
számszara
csak az van ami nem látható
csak az él ami nem vágyik
és ami lényeges
az a másikban van
de hát az üdvöt
mégiscsak ennek az egy világnak
az átlényegítésén keresztül érhetjük el
minden tárgy mozdulat szó
gondolat tett egységbe hozásával
és nincs más utunk lehetőségünk
nincs is más választásunk
minthogy ezt az egy világot átlényegítsük
és felemeljük a csodába

nem tudom hogy ez beszéd-e
talán nem is fontos
mirákulum vagy túlélő praktika
egyre megy

olyasvalami lehet ez
mint a gyógynövények a padon
mint a róka megszelídülése
ott legbelül

MILYEN ÉRDEKES

van két halmazunk
végtelen és megszámlálható
mindegyik
az egyik sűrű
és elfér a köröm alatt
és vakarózni kell
és sírni tőle
a másik is sűrű
de lefedi a végtelent
beborít
felken
ellepi a táguló teret
és annyira szép
hogy sírni kell tőle

milyen különös

a jelet nem lehet levakarni

VALAMI AZT SÚGJA

Valami azt súgja
Tedd így és így
Sehogy máshogy
De ugyanaz a valami
Meg se rezzen majd
Amikor eljön az idő
És állig érő dérben
Kikötnek

HARMATBAN, DERÉKIG

A színek után az alapszínek.
A bonyolult után az egyszerű
A kusza helyett a kevésbé kusza.
Helyettem Én
Helyetted Te.
Én és Te helyett egybehangzás.
Egybehangzás helyett szólamok
Szólamok helyett ez az egy szólam.
Ez az egy vers
Ez az egy festmény
Mindig ez a rácsodálkozás a világra.
Erre az egyre.

ÁLLÍTÓLAG VASÁRNAP VOLT

mikor születtem
koradélután, vízió
anyám majdnem az úton hagyott
nagyon gyorsan akartam a világra jönni
mert én mindig sietek
megyek a spaklival
mert úgy hallottam
hogy jó élni
hogy élni jó

koradélután most is sétálni szoktam
a ligetekben
a városban, mely nincs a térképeken
ne kérdezd hol van
ha akarsz jöjj velem
ez egy idézet
büntetlenül használom

látod
pedig mondhatnék én-szavakat is
frazálhatnék
para eufém

mondom, koradélután most is
sétálni szoktam
megszülöm a napi kínokat
kiejtem magamból a napi csodát

MÉG A CÉDRUSOK IS CSEMETÉK VOLTAK

mikor rólam már asztagban lógott a magány,
de ebek harmincadjára magam mégsem hagyom,
nekem teendőim vannak, folyó ügyek kandikálnak
ki zsebemből, apródok, ispánok, főlovászmesterek
várják tőlem az eligazítást, és itt vagy te is nekem,
ki dologtalanul engem nem hagysz, meg aztán
a munka maga, a malterozás, a szálfák kiszemelése,
a tagok helyretétele, az árnyékok zsugorítása
és nyújtása, a világító és világított égítetek
helyettesítése a Nagy Revízió idején, az előjogok
megnyirbálása, a locusok újbóli kijelölése,
a rendszerek lefektetése, a fénygörgetők kiképzése
és bekvártélyozása, a szeretők okos kinevelése,
a mindentudók kinevetése, a Nagy Bál megrendezése,
az italok mérése, a felszolgáló személyzet kitanítása,
egyenruhájának megtervezése és kivitelezése,
a napszakok toldása, az éjszakák cinkelése,
a két fő jelleg egyeduralmának visszaállítása,
a véletlenek bokrosítása, a bizonytalansági tényezők,
a csodálkozás katalogizálása, a jin és jang egyesítése,
a jin és jang szétválasztása, a nyílt zárójelek közkinccsé
tétele, a világörökség részének felhozatala, levinni azt,

ami fent van, felhozni, ami lent, kicserélni
az Á-t a G-vel, a p-t zöngésíteni, a bökszavaknak
megkegyelmezni, újabb bökszavakat kitalálni,
a bozsgást véglegesíteni, az egy nőt megtalálni,
megtartani, az egy nőt elengedni, megnyirbálni,
kijelölni, lefektetni, kiképezni, felnevelni,
kiszemelni, helyretenni, nyújtani, zsugorítani,
bekvártélyozni, bokrosítani, visszaállítani,
elrejtteni, egyesíteni, szétválasztani, kivégezni,
rehabilitálni, közkinccsé tenni, felhozni,
levinni, emelgetni, megkegyelmezni, kitalálni,
felmutatni, számon kérni

ELŐSZÖR DÖRZSÖLŐDSZ

Először dörzsölődsz. Aztán lekerül
a máz, majd széttörik az éned. Belelépsz,
üvöltesz. Nem hallja senki. Bársonyok
kaffognak, nyüstölnek nyakadon.

A TELJESSÉGET

hűen csak hallgatással
vagy sóval
feltépett irhával
ezeket hisszük
és óvjuk a tiprástól a málnást
a ligetet
ez a szépség
el nem viselhető
hogy is lennénk kíméletlenek

ELFOGADOM

az ajándékot.

Elfogadom az áldozatot.

Felülpsz és belehallgatod a világba a csendet.

Észrevesznek. Valamire készülnek.

Valamire készülök. Nem mozdulok.

Nem mozdulnak.

Büntetni fognak és elhalmozni.

Ezt a csendet adják, ezt a végtelen
beteljesülést. Tudják, hogy nem bírom el.

Tudják, hogy agyonnyom.

Ezt egyedül nem lehet.

Elfoglalják helyüket.

Kitárnak mindent.

Mindent kitárnak.

Egyikük int.

Nem mozdulnak.

Számolják a perceket.

Állom.

A perc én vagyok.

PLEIN AIR

(I)

Menni.

Házról házra járni

Lélektől lélekig

Mint a középkori prédikátorok.

Mint a falusi tanítók

És nagyapáink, a mezőről hazafelé.

(2)

Aki meg nem szólítható
A csodákban nem hisz
Aki a kimondott szó erejében nem remél.
Aki fél, könyököl, akinek munkája
Mozdulata, dühe, csókja nem poézis.

(3)

Dolgozni kell, szeretni kell.
Egyszerű ez.
Oda jutunk úgyis.
A fény alá
Arra a széles mezőre, mind.

A CSILLAGOS ÉG FÖLÖTTEM,
AZ ERKÖLCSI TÖRVÉNY BENNEM,
MI BAJ IS LEHETNE

kérdezhetnéd joggal tőlem, mi baj is lenne
ebben az ellevésben, hacsak nem az,
hogy vagy létezel, vagy nem, te,
aki ezt megkérdeznéd tőlem, ez az egyetlen
aggályom, látod, mert ha kiülnél velem a csillagos
ég alá, akkor te lennél bennem az erkölcsi törvény
és én lennék tebenned ugyanaz, és akkor egész
biztosan nem lenne baj, akkor már úgy is neveznék,
te is hasonló neveken szólítanál engem,
vagy nem szólnál semmit, csak kézen fognál
és elvezetnél a világhoz, én hallgatnék nagyon
és figyelnék minden szavadra, megállapodna
bennem az egyensúly, tudnám, hol van a fent,
hol a lent és hol vagyok én ebben a kavalkádban,

te is tudnád ezeket mind, viszonyban állnánk
egymással, lennénk. Mert nem ér semmit
önmagában az ég, semmit az erkölcsi törvény
és díszlet csak a csillag egy viszonytalan
világban, ha nem találsz magadban senkit, akitől
megkérdeznéd, kikelt-e a sóska, rothad-e az eper,
a vendégekre váró árvácska kinyílt-e már, akkor
egész biztosan baj van. Akkor nincs fent és nincs
lent, akkor nincs benned semmi és te magad sem
vagy, hova is térnének be hát azok a vendégek?

SZERINTEM METAFORA

a köröm alapszó, szorítás, kapaszkodás, karmolás,
vadászat, ék, mi halálon túl is, plusz a hasonlat,
plusz a kép: úgy szorítottam őt, hogy körmöm eltörött.
Melyben benne van jól a szorítás erőssége, szépsége
és jóleső fájdalma, a nagy mozgatók, mindez egyszerű
és köznapi szavakkal, nem is beszélve a belső zenéről
és ritmusról, az ő-k és r-ek szorító és elengedő táncáról,
mely már ropás, őgyeleg, úgy érzem, hogy minden együtt
van, eljátszhatja-e egyáltalán a nyelv, hogy semmiről
sem tud, hogy az időre hályog tapad, hogy a tangó divat,
nem hiszem, hacsak nem az örök játék, mi a nyelv
lényege, és a szerzőé és az olvasóé, mi lehet szörnyűbb,
mint a tovább nem gondolható gondolat,
jéghegy úszik a trópusok felé

BELÁTHATOD, ÉN ERRŐL

érdemben nem beszélhetek, meg aztán
itt vannak ezek az őrült percek, nap nap
után, magas hőfokon, megégnél, ha most
itt lennél mellettem, minden bizonnyal
megrekkennél, szárnyad szegődne,
vagy valami hasonló angyság történne
veled, de nem lehet már hitelesen lángolásról,
izzásról beszélni, mindent elcsépeltek ezek
a költők, nem kell lefeküdnöd és nem kell
már felkelned, nincs mivel eltakarnod
a világ szemérmét, hegy vagy és gödör vagy,
ahová az idő csak szükségét végezni jár

DICHTUNG UND WAHRHEIT

*olyan ez is, mint a növények déli ernyedése
és daliasága este.*

*a forró aszfalt a nyári zápor után gőzölög,
ami még az első pillanatokban közhely,
de aztán valami mély
és megnevezhetetlen vonzódás,
jó érzés, otthonosság, időtlen állapot.
talán az ócskavasak szemérme,
talán a passzázszelek dübe, melege.*

az amszterdami hétvége után megkértek, hogy
írjak róla egy rövid beszámolót. meg is írtam,
mert király volt, tényleg, beleszórtam minden
fontos adatot, majd azzal zártam, hogy ingovány
és cölöpök, biztos talaj és a fenntarthatóság,
hogy minden mindennel összefügg,
s jó lenne nemcsak a profitot és a pezsgőt,

de az alázatot, a derűt és a tiszta vizet is
megmenteni a jövőnek,
s hogy ez sikerülni fog.

ma felhívott a főszerkesztő, aki szíve szerint
hozná a cikket, de egy órán keresztül próbált
meggyőzni arról, hogy végső soron az olvasók
hülyék, és nem is akarnak gondolkodni,
hogy nem értik, és nem is akarják érteni

meg aztán egyáltalán nem mindegy,
hogy tizenötezer, a világ minden sarkában
dolgozó munkatárs mit olvas

és igazán beláthatnám, hogy a teljes szöveget
mégsem közölhetik le
das werden Sie doch wohl
einsehen

én ezt persze nem látom be
de ez nem is fontos
hazafelé régi dalokat hallgattam
a Sláger Rádión
és rád gondoltam
beszívtam a jó és rossz polleneket
nem ismerem őket külön-külön, csak együtt
és együtt nincs jó és rossz
elvégre ami virágzik, az hogy lehet virágtalan,
mint az unalom és a kedvetlenség,
hogy lehet nem örülni a ferde
és eltévedt sugaraknak,
ha szereti az ember a hársat,
a bolond gesztenyéket,
és volt már igazán szerelmes
ilyenkor, nyár derekán

s amikor még nem tudni,
hogyan feszítenek-e a topmenedzserek,
vagy fűben hemperegnek,
és mezítláb, felgyűrt ingujjban
járják a Zorbát
Frankfurt főterén
és a városi parkokból
nagy öl virágokkal térnek meg
szigorú otthonaikba

*és nem. tényleg nem tudom, mi ez.
talán mégis az ócskavasak szemérme
ha belepik őket a pibék
és pollenek
talán mégis a növények esti költészete
vagy a forró aszfalt lüktetése
pucér és egymáshoz siető talpaink alatt*

*Ha sokat szeretsz, elalszom.
Beszélj hozzám. Beszéltess.*

SZERETŐKÓDEX

a szentségekről, a hajlítókról és hogy milyen kicsik vagyunk

És eljön az idő, és minden a helyére kerül.
Ilyenkor kezd az ember tudni a dolgok nevét,
a növények illatát, a levelek formáit.
Ilyenkor lohol szárközépig berki szellőrózsában,
búzavirágot szed és sárga nőtziromot, védett kéket.
Ekkor sokasítja a bort, a halat. Mentát dörzsöl
a kezében, levendulát, bazsalikomot, citrusokat.
Párhuzamos történeteket kezd. Lemond.

Minden hiedelem ellenére sem a szerető,
sem a kedves nem történeti személyek,
de lélekvezető. Elvezetik egymást
és a világot önmagához, – majd onnan ki.
Megtanítják egymást újból beszélni,
a hallgatások utáni sokadik nyelven,
közelítik a közelíthetetlen első, második,
ötödik, sokadik közelítésben. Nem először
találkoznak, mégsem magukért vannak,
s ha néha el is vetik a mércét,
az nem teszi ezt velük soha.

Néha fejet kell hajtani, hogy megemelhesd.

A szerető felkavarja a megkövesedett csendet,
beépül a kommunikációhiányba, új beszédhelyzetet
teremt, köztes tereket, hidat épít, falakat bont,
egyenet, vagy feladja az utolsó kenetet.
Célja nem a kettős együttlét, sem a rombolás,
de azt mégsem kerülheti el. Ezért rosszul alszik.
Tudja, hogy a legrosszabb házasság is szentség
és folytonosság, de szentség az élet és a másik
öröme is. Ez a legnagyobb öröm.
Szétosztja a világban.

A szerető minden nap elenged.

A szeretőt minden nap elengedik.

A szerető sokat van egyedül. Ilyenkor nem alszik,
páros prímeket szítál és tökéletes számokat
keres, 3, 5, 6, 28. 53.

A szerető szeret. A szeretőt gyűlölik.

A szerető, amikor csak teheti, a fákat hozza
fel mentségnek. A Solitude ikerfái egyívású,
egészséges fák, örök ölelésben – így beszél.
Nagy bolond eszében a kackia. Megnyitja
a ház csakráit, fényt, levegőt ereszt be.

A szeretőt szeretik. A szerető gyűlöl.

A férfi büszkesége mit sem ér kedvese
hullámoldó keze nélkül. A hullámoldás
mit sem ér a rendszeres munka és a család,
a közösségben levés öröme nélkül.
Ha szép és értelmes dolgokat
csinálsz, talán megmenekülsz.

Ha hiányzol a helyedről, lefolyik a fény.
Ha jelen vagy, megnő az élet.

Keze alatt lehasal a levegő, kötelet feszít
toronytól toronyig, virágfüzért ablaktól
ablakig, aranyláncot lélektől lélekig,
és járja a táncot. Tanulja a vasárnapot,
a hétfőt, a keddet, kiokul a csütörtökből,
a szombatból, az estéből, hajnalból, délből.

A szerető hosszútűrésű.

Egy szó, egy csillagrendszer, egy világ.

Meridiánok, ellipszisek, körök. Távcsövek.

A jó lelkiismerettől tiszta és áttetsző lesz
a világ. A favágás, a séta, a virágszedés,
a szerelem a takaróval borított kociülésen,
az írás, az elmélyült olvasás.

A rejtőzködés stratégiai foglalatosság,
ami ellenkezik az írással, olvasással, a sétával,
a virágszedéssel, a szerelemmel a kociülésen,
az esőhatáron, a kalászbán. Nem állíthatja
vissza a jó lelkiismeret egyedulalmát.

Azt hisszük, hogy elsírtuk már minden
könnyünket és eljátszottunk minden hitelt,
de azt mondom én, hogy ahol szerelem van,
ott nincs keménység, és ahol keménység van,
ott nincs szeretet és nincs élet. Ott nincs tánc,
nincs csend és nincs zene sem.
De hát mit is tud ő az életről.

A szerető körül van fogva. Elöl és hátul.

Minden ember teljes lélekkel születik,
után mindenki eladja. A hinta alatt mindig
van egy vers, de a besötétített ablakból már
nem integet senki. A játszótéren, ahogy illik,
anya két gyerekkel. Számbavétele a világnak,
Nagy Realitás és semmi mámor.

Az ember dolgozik, lakást vesz, megnősül,
virágot tesz az asztalra. Az ember feláll,
leporolja magát és megköti a cipőfűzőjét.
Körülnéz, és azt mondja: ezt már láttam,
de egy kis nüanszot bele lehetne vinni.
Vagy: ezt még nem láttam,
mégis van új a nap alatt.

A beszéd folytonossága jócsendet teremt.
A jócsend visszahozza az álmot, az álmot
a belső látást, a belső látás a mítoszokat,
a mítoszok az ideát, az idea a derűt
és a tapintatot. És ami kemény volt,
puha lesz, mint kút kávján a moha.

A hallgatás ott rombol, ahol a legpuhább,
hasít, fölösleges találgatásoknak ad helyet
rossz és rosszabb között. Benne minden
szétesik, viszonyulási pont híján.
Csormolya, tárnics, farkasölő sisakfű.

Amit tartasz, az megvan.
Amit elengedsz, az meglesz.

Amit elejtesz, eltörik.

A szerető is ember. Szeretné, hogy látva
lássák, és hogy legyen valakié.

Ha tere van, ideje is van mindennek. Ez a normalitás,
a hétköznapiok csendje. Ahol hibázni lehet és tévedni,
bántani és bántódni, ahol bocsánatot lehet adni és kapni
– a nagyvonalúság tere. Ahol az ember önmaga lehet.
A szeretőnek nincs tere és ideje. Minden más az övé.

A szerető egy kicsit mindig nevetséges.
Piros lócán ül, ami billeg. Krumplit hámoz,
közben a hexaméterek. A fehérvári hadi útra megy.

A szerető mindenkinek útban van. Magának is.

Az adatbázisok elfogynak, érvényüket veszítik
az időben. Ami marad, az a rendszerbe nem
foglalható sémája a kezek, a szemek, a csípők
és a gerinc tartásának. A csalások, hazugságok,
simogatások, emelgetések, cinkelések, csókok,
bántások, évszakok. Az együtt végzett munka
öröme. A féltés hajfonatai és a mosolybálák.
A kiállítás, a nyílt tekintet és a tiszta helyzetek
méltósága. Ezek mind megmaradnak,
az idők végezetéig.

Nem lehet jól vagy rosszul szeretni.
Csak szeretni lehet.

Nem lehet mérni az örömet, csak hozni lehet.
És elvenni.

A szerető sejti, hogy nincs két kedves,
és arra az egyre sem lehet harminc évig várni.
Kimegy a ligetbe és leül.

AMIKOR ELERED

Amikor elered kéz mentén a kezed.

Amikor már a fák sem.

ÉS NE FELEDD SOHA

hogy nő vagy, rokona az amazonoknak, Ariadnének,
Európának, Pénélopének, az apácáknak és a kurtizánoknak,
a willendorfi vénusznak, rokona Fridának és a Szűzanyának,
ne feledd soha, hogy nő vagy, múzsa vagy, anya lehetsz
és boldog szerető, de ne feledd azt sem, hogy iker vagy, nehéz
természetű, Flóra is és Beatrice, és férfi, akivel a szerelemben
eggyé olvadsz, és ne feledd, ne feledd el soha, hogy nem ér
semmit önmagában az ég, női mivoltod, férfi mivoltod,
büszkeséged és alázatod, jó szándékod és minden igyekezeted
semmit sem ér, ha nem adod oda, ha nem osztod szét, ne feledd

A DUNÁRÓL

tegnap a Bodeni-tó jutott eszembe
a zöldségesről a Vásárcsarnok
a gyerekekről Viola
láttam az erdőtüzet megjártakat
a hülye prófétákat
a gyermeklelkűeket
láttalak
menni fűidőbe
meleg sárgába
kerek kékbe
csak a hó csak a szél
és az arcon az a lehelet
közeledik az ég

vigyázz vigyázz
szádat édesre járd
amikor belőlem kilépsz
amikor magamból kilépek
rózsafa nősziröm
árvalányhaj

SZAVAID

édes, halk, bársonyos,
féltett szóttese.

az agyarral bíró, én,
szőrös mellem meghasogatom,
engedem.

megtelek.
elmegek a színkereskedőhöz,
ki maga is.

A BÚZAVIRÁGOT

a konkolyból kivettem, megettem mind egy szálig.
Most kék vagyok, mint eső alatt a szendergés.

ROMÁNC

Kihordtuk egymást, kiértünk a fényre.
Most levegő után kapkodunk és nyüszítünk,
míg a légzésünk normalizálódik. Szemünk
nem nyílt ki, de a vért már letörölték rólunk
és meleg ruhába bugyoláltak. Csendes,

öntudatlan napok következnek, ízek és illatok,
formák, naptámadatok, hangok foszlányai,
mik majd idővel szőttessé állnak össze.
Járni tanulunk, beszélni, ölelni, szeretni.
Az árokugrásban, meglásd, jók leszünk,
a mosolyban mi visszük majd a prímet.

A SZOBA PADLÓJÁRA

teríti szépen, először a fehér, aztán a fekete
majd legvégül a félkemény zöld lapokat
és sárga cetliket ragaszt rá
miközben emlékezik
a papírral együtt
lábával sifitel
átrajzol a falra
a másik szobába lejt

a lila asztal előtt megáll
a pipacsokat nézi soká
a fekete alapon fehér betűket
sehol semmi paca
semmi törés

az ablakon befúj a szél
meglebbenti haját

elszégyelli magát
a Teremtő is

ÉS VALÓBAN, CÉLUNK MI LEHETNE MÁS

mint nem félni többé, nem bújni, nem rejtőzködni,
mi más dolgunk is lehet, mint visszatérni a normalitásba,
ami józanság, mámor, örökös ébrenlét, ami elvegyülés
emberek között, szuverén járás, lépések és légzések
biztonsága, a zene öröme koncertteremben, böjtje
a csendben, színek játéka, bohóka frappa, friss kenyér
és frissen mosott ruhák illata, selymes hernyók, tavak,
nád, trécsek, a normalitás szeméremajkad fanyar íze
és a mentái szád, nyakad fűszeres illata, hónaljad,
combod, combtöved, és ó, és ő, szárközépig táncolni
berki szellőrózsában, lesni a füvet, amint fölegyenesedik,
tudni egymásról, szuszogni egyenletesen, kapkodni a levegőt,
kicsi és nagy örületek, szelíd örömök, ez mind a normalitás,
a vetítő berregése a gépteremben, a mozivászon rezgése,
Ambrus atya határozott lépései a szertár felé, Asztrik főapát
és a perjel vélekedése, az altemplom méltósága, a ruhaszárító
kötél és a körtefa rogyása, a hárslevelű, muscat otonel,
Toszkána és Apúlia, Chile, Peru, Annapurna déli lejtői,
ágyba bújni mégis mással, de hisz bolond vagyok,
és az vagy te magad is, hogyne csodálkoznék

PÍR

Rajtam derviskabát lesz és a barátok lemondása.
Egy kicsit a tehetetlenség dühe és a viszontlátás
öröme. Te könnyű leszel, mint kút kávján
a moha, édes, mint a mákony.
Úgy hívlak majd téged, hogy szökellvény,
vérségcsősz. Kinézel az ablakon és betessékel sz
otthonomba. Gyolcsruhád rukkol ki vele először.

a gyapjú rukkolt ki vele először, a bíborok hallgattak.
 a csendbe először csak halk nesz vegyült, aztán fény
 és lovak prüszkölése. a paták moraja már kész tényekkel
 keveredett. valaki előre megfontolt szándékkal beoltotta
 ezt a redves világot, telegyömöszölt szépséggel minden
 buckát, hogy legyen mező, pázsit, domboldal, szétkürtölte
 a jeles neveket, kiskertet került aljas szándékkal,
 málnabokrot, villanypóznát, sunyi módon ampullákat
 készített, tömör gyönyörgombócok hagyták el titkos kamráit,
 időt fölöslegesen nem vesztegetett, eltökélt volt,
 figyelmét semmi el nem kerülte. csűr kelt ki belőle és gerezd,
 asszony, patak, szerelem, rejtett hangokra ügyelt kényesen,
 a hó olvadására és persze a kikericsre, hogy is maradhattak
 volna ki a hadiflották és tömött emlőid, minden kiterült,
 keze alatt megadta magát a legutolsó virágos bódé is.
 azóta nincs menekvés. nem lehet csak úgy ellenni,
 hajlongani és vágyni a földbe, itt van ez a bűgás,
 hogy bele kell űrölni, ezek a színek, ez a szűnni
 nem akaró kavalkád, még a nyelvünket is megülik,
 hangunk lejtését, csak nézem a széket, hogy bírja ki nélküled,
 napraforgót istápolok, rám szakad az egész felmenő ág,
 az új viselet, tele vagyok gonddal, és még örülnöm kell neki,
 legyek hálás, ropjak örömhórát, legyek hol vad, hol nyőre,
 de nem úgy van az, álljon meg a menet. vörösbort kell innom
 dióval, sajttal, szorít a tangó, és itt vagy te is nekem, ki semmit
 észre nem veszel, csak nézel furcsán, és vágysz a földbe,
 és vinnéd magaddal gyönyöreid, mikről fogalmad sem lehet,
 mert a rá jellemző gondossággal eltüntetett minden nyomot,
 nem hagyott maga után egyetlen árulkodó jelet sem
 és dolga végeztével a babérokra telepedett
 – de én lelepleztem és ocsmány tettére felhívtam
 az esküdtek figyelmét. a tények magukért beszéltek.
 hamis tanúságot nem tettem, bűnösségére a megalázott

elemek derítették fényt. a gyapjú rukkolt ki vele először,
a bíborok hallgatása perdöntő lett. beismerő vallomása
enyhített végül a babérok terhén. a kétségek eloszlottak,
közfelkiáltás tetőzte a kedélyeket. csak te állsz ilyen
értetetlenül és valami mondvacsínált ügyről beszélsz.
én ezt persze nem hiszem, de tekinteted még nem üres
annyira, hogy egy röpké örökösödési háború miatt
ne hagynám itt örömet e hajcihőt

HÁT MOST VEZEKLÜNK

mondta
majd haját fonta
szeme sarkát
szoknyáját összevonta
hamut szórt fejére
és a lócára leült
nézte az elvonuló felhőket
a szeptember 23-i ünnepi felvonulókat
a szeptember 24-i ünnepi felvonulókat
megnézte a kiscsoportosokat is
és decemberben a csemeteültetők rézfúvós
zenekarát
de azt már örömmel tette
mert kibírta a kótyagos októbert
és a szelíd esős novembert is kibírta
szíve olyan kemény lett
mint a köpű
szitok többé nem érhetne
próbára már nem tétetett.
mégis.

MIT IS TEHET AZ EMBER

az ember mit is tehet
ha megetette már az agámákat
megszámolta a falakat
kifeszítette a pányvákat
az izzólámpa alatt
számba vette a legyeket
bogarakat
a sarokban is kisépert
bement az okkerbe
kijött az okkerből
leszedte a terítéket
azt a két poharat is összetörte
a szerencsét is megvárta
és újabb poharakat vett
mit a sok kinőtt gyerekruhával
kis és közepes
macival
a lemezekkel
a belső szobában
azzal az ízzel a szájban
azokkal a markolásokkal
mit is

HA TERE VAN

ha tere van, ideje is van mindennek,
és akkor mennyi lehetőség,
mennyi kapu, hagyd szívem,
leviszem most én a szemetet
aztán sétálok, megnézem, kinyílt-e
a sisakvirág, ha későn jönnek
altasd el a gyerekeket,

az előszoba csendje, a megszokott rendből
való kilépés, máshol emeled, máshol ejted,
máshol simogatsz, máskor beszélsz,
és máskor hallgatsz

mert tudod, hogy ott van
mert tudod, hogy ott vagy
és van időd
jóvátenni
és reggel lesz
és este lesz
és mindennap oldódik a bántás
mert oldod
mert engedik oldani
és eltelik az év
és eltelik a következő
és el a rákövetkező

és az ezüstitokadalmon majd azt mondom
akkor, augusztus másodikán
nem is haragudtam rád
mert olyan emberi voltál
és megbánásod olyan őszinte

és akkor, négy éve, amikor megcsaltál
akkor sem haragudtam rád,
mert hozzám is gyengédebb voltál
akkoriban
és én sem voltam hozzád mindig hű
de magamhoz talán
és az, beláthatod, mégiscsak fontosabb

és majd az első unoka születésénél
úgy lehet tenni, mintha

mintha most indult volna az egész
mintha mindig is így lett volna

és nincs gyalázat
és száz ibolya, meg ilyenek

ha tere van
ideje is van mindennek
így mondják
és így gondolom én is

csak a beszéd lenne folytonos
csak ez a hallgatás ne

ANNAPURNA DÉLI LEJTŐIN

negyven év óta először ismét kinyílt az a virág.
Az Andesekben térítik az örömet, bennem úsznak
tegnaptól a Kordillerák. Megjöttél hát, rögtön tudtam.
Fáradt lehetsz. Ne menj tovább.

LAMENTA

Nem ír, már tíz perce nem válaszol, biztosan
nem szeret, elfelejtett a kurafi, kiejtett a szívéből,
máris más melleken matat, esemesét másnak küldi,
mással örül egy malomban, zöld ágra sem itt vergődik,
nem szoknyámon zörgeti a haraszt, elbitangolt, ahogy
kinéz, fiad elbujdosott, Uram, kegyelted bizalmadra
nem lett méltó és az én kegyeimből is hullani látszik,
mit tegyünk most, legyünk mitévők tán, irgalmasok,
feszegessük, tükrözzük tán, világítsuk, de az én
kezem ezeket elművelni nem tudná, a szemem se
engedelmeskedne, látása fura elváltozásokat okozna
bennem, úgy hiszem, de beláthatod, teljesen Rád
sem bízhatom őt, bár irántad való tiszteletem
határtalan, és nagy bizodalmam van Tebenned,
de hisz Te rendelted őt nekem és áldozatra méltóvá
engem Te tettél, hogy is gondolhatod, hogy ezek
után engem a buliból kihagysz, velem többé nem
számolsz, nem úgy van az, Uram, a szerelemmel
többé nem sáfarkodsz, férfi fölényel nőt többé
nem osztasz, elmúltak rég azok az idők, de egyetlen
szavamat nekem fel ne ródd, hanem hát mit tegyünk
a kurafival, kit nekem rendeltél, s kiben titkon Neked
is örömöd telik, bitangoljon szerteszét, vagy dicsérjen
végtére is engem, legfőbb művedet, mondd

DORULE

és a menyecske mellett
valószínűleg ájózó karó lesz majd
s bár én még olyat nem láttam
de a tágra nyitott á
az ájózás folyamatosságát
és öblösségét jelképező szóközti rövid
és szóvégi hosszú ó
a bájolás
az ámulatok és ájulatok közelsége
az ajnározás, melynek teljes körű jelentésével
ugyancsak hadilábon állok, istápoló kisugárzása
rokoni szálakat penget meg bennem
nosztalgiát ébreszt
az otthon melegét juttatja eszembe
ahol még nem jártam
s aminek ajtaját te mindig oly gondosan
bezárod

EZ A PÁR VERS

ami itt maradt utánad és ezek a repedések ereim falán
a többi már közhely arcod körvonala mosolyok
gödröcskék száj mögött csípő üresség hiány

úgy szűntél meg mint a meg nem születettek
nyomom egyre mélyül a homokban

pedig telve voltál derűvel jóval
nagyokat léptél bennem
lágyan himbálóztál
és megülted a csendem
szelet teremtettem hát

napot és horgonyokat
foltozó tüsződ mellé
szakadó ereket
és te nem voltál rest
élni a széllel
kihajóztál belőlem
elvitt a bőség zava
két szék köze
új partok bővöltek el új hajósok vizek
pedig ábránd ez mind
csak a horgony volt valahogy útban
úgy szűntél meg bennem mint a csend
nyomod egyre mélyül a homokban

erős és gyengéd karom szétrohad
lábam szétrohad
ölem búzlik
lépem leszakad
már egy hete vagyok így
csak folyik belőlem
a szépség
ez a furcsa lé
én nem tudtam hogy ilyen is van
régem még azt hittem hogy minden cseppért
le kell hajolni és oda kell tartani mindenki képébe
hogy ne csüggedjen
de nem szeretik az én isteneim a hajlongást
és az én kedvemre se való
elég csípőből megragadni egy marokkal
és megdobni az arra járókat
aki pedig betér hozzám
el nem megy
jeltelen
és belőle nem fogyok ki
el nem apadok soha

már egy hete vagyok így
csak folyik belőlem
a szépség
ez a furcsa lé

HETYSKE LAMENT

hát jó, kedves, időre hivatkozol, körülményekre,
meg aztán hallgatólagosan egyetértesz mindennel,
amiket én az irántad való nagy hiány kínjában
írtam, úgymint, hogy nőkre kell majd fanyalodnod,
miután te engem elhagysz, meg hogy hétvégén jön majd
a szó, amikor én nem is olvashatom, mert Prágában
leszek, hogy ne itt legyek, ne legyek utadban, hát ezt
jól kitervelted, édes, de én a hétvégéig nem várok ám,
én már nem tespedek, se lócán, se szerető ajkán,
felnevettem rég, és tudom, hogy nem lehet hinni
senkiben, én most leülök az ágyra és önző módon
magamat szeretem, aztán megnézem a tulipánokat,
kimegyek az utcára és az első szép lányt megszólítom,
gyere, menjünk ki a rétre, olvasok neked és a nyakadat,
melleidet csókolom, és megírlak versben is,
merthogy én költő vagyok és matematikus, kiszámolom,
mennyi bókot bírsz el, és hány fügét teremnek csókjaink,
nőszirmot hoztam neked, sárgát és védett kéket, takarj be,
derekamat, nemes szerveimet megóvjad, mert én nem
a magamé vagyok, de teremtet asszony szeretője,
szeme és füle a világra, poéta vagyok és aritmetikus,
az egész emberiség számadója, megvárom hát, míg elalszol,
tenyered kifordul, lábad elernyed, és amíg felébredsz,
a nevedet is kitalálom

MONDANÁM

harmadik éjszaka
negyedik hajnal
a tizedik századik ezredik
teli pofájú bozsgó
évad
hallatnám hangomat
lennék hétköznapi
nagy jegenyék alatt
kis legenda
mondanám
tizedik hajnal
huszadik reggel
a huszadik jó húzású
szekérhad
csutakolnám
a lovakat a fákat
mert olyanok
mert másak
költének
és fektetnék
derekat csípőt
élő írókat
és titkosat
szavakat terelnék
karámba
egyetlen subámat
felvenném
és elindulnék
egyetlen eltévedt
bárányom után

KÉTRÉT LAMENT

Mert nem írhat, nincs nete, hálója, szava,
s hala sem, mi rajta fennakadjon.
De arra jön majd egy megváltó, egy madár.
Könnyű léptekkel, vízen. Hullámokból és
részecskékből összerakja az ember jövőjét.
Felolvas az *Egy nőből*. Apjáról mesél.
Mária Teréziáról.

MERT MOST SZÉGYELLI

hogyan szeretett
és kétfelé
szakadt
ujján a bőr
a sok simításban
és elfordítja a fejét
és bólogat hogy érti
szép szavait szétveti
a lócára leül
és nézi
nézi a nyomokat
dohog
surrog
sifitel
sarut köt a lábára
és hajtogatja csak
ha megnövünk majd
ha megnövünk

FELMENŐ LAMENT

mert most már egész biztosan
nem szeret
nem ír
mert ő már nagymenő
nagy Nő
nagy Ő
titkárnő
docens
bölcс ész
selyempapírt
aranytintát
égi kéket eladó
és már nem szárközép
meg szürke csuha
fehér gyolcs
múzsza
továbbmondó
akarnok írnok
fiatal író
deákné vászna
hogy is képzelem
hogy is képzeli
hogy is

NEM HALLASZ

Nem csókolsz
Nem látsz többé.
Lefolyik a fény
Szóra se leszek már érdemes.

Majd csend lesz a teremben
Jó csend.
És én halkan harangozok
A szomszéd földrészeken.

CSENDES LAMENT

És én téged el nem hagylak soha,
fogadtad az árkádok alatt,
de tudtad,
hogy ott kakasok nincsenek.

És ha nem szeretnél,
már nem is élnék,
mondtam ott, a tetőn,
miután a halálos sebet
tőled és a világtól megkaptam.

Folyton izzadt a tenyered
és nem értetted Flórát.
Most azon muszáj elmerengnem,
hogy ha te nem lennél,
a sírni nem tudók közt
folyton kinevetnél engem.

ÉNEKEK ÉNEKE, MELY NEM A SALAMONÉ

Ne keltsétek fel, ne gerjesszétek fel
bennem ismét a szerelmet, Jeruzsálem leányai,
mert nem akarom, és mert nem jó,
és mert nem jó, nem akarom,
ne öltöztessétek be arany és kék szavakba,
ne mérjétek tűrését, ínyét, ne hívogassátok,

ne hasonlítgassátok szőlőgerezdhez melleit,
hagyjátok csak Gileád hegyein,
hagyjátok anyja házában,
a zsarnok fáraó sátrában,
a szép szóban, mely a Salamoné,
az izmosokban és pimaszokban,
a simogatókban,
melyek elhagyták nyelvemet
és nincsen alatta méz
és nincsen homlokomon pecsét
és szájamról nem csepeg a mirha
és szájáról nem csepeg a tej
mert szerelmesem nem az enyém
és én nem a szerelmesemé vagyok
óva intlek titeket
a gazellákra
és a mezők szarvasaira
Jeruzsálem lányai
Sionnak lányai
álnok nők
állhatatlan némberek
bújjatok el orcám elől
haragom elől
közönyöm elől
szép és üres szemem elől
kotródjátok
mert eljön az idő
mert leszáll a nap
és megbomlik eszetek
és kettő lesz árnyékokotok
mert éhes a szerelem
mint a halál
mert betöltetlen a hiány
akár a sír

HA MOST LEÍRNÁM

nevedet, a betűk elszaladnának.
Ha kimondanám, elrohannak a tárgyak.
Ha csak suttogom, leszállna őrangyalom
és szembeköpné. De addig sem vagyok
egyedül.

HABSELIGKEITEN

mint ingó vagyon, a kevés cókmók, mely
a szegényeké: *Hab und Gut, Seligkeit*,
mint boldogság és szentség, az év szava,

akinek végül semmije sem marad, az boldog
mindent megnyer
ki mindent elveszít
a termék fala fehér
a levegő átlátszó, tiszta
halványkék
a vetett ágynál szebb
a vetetlen hála

így beszél ki magát az ember
a lemenő nappal
az almafával
mondja a magát
a szemével mondja
amit látott
a kezével
amibe markolt

és tétován lehajol
és megnézi

helyén-e
az ég

és örül, nagyon örül
ha még az avarig ellát

A TITKOS KONTEXTUS, AMI VOLTAM, A LEGENDA, AMI NEM LESZEK

Férfiírás, mely puhán is, porosan is lemegy a torkon.
Ennyi jött ki. Foltok az ágyon, letarolt füvek, színek,
szagok, illatok, kegyek. Az elemek, mik vártak téged,
hosszan, türelemmel. Mi újat is mondhatnék még?
Volt még egy lemerült telefon, egy nehéz levélváltás,
és egy hosszú, üres hét, amikor mindenki elment.
Az egész világ. Senki sem maradt. Semmi
sem maradt. Apró kis horpadások a falon,
hosszú nyakad búza délce.
Már részecske.

A HAVAZÁST KI ÉRTI MEG

Szuszogni még lehet. Még elfér egy
lehelet. Más nincs közöttünk semmi.
Egy pár hónap, ami nagyon tele volt.
És ami most nagyon üres. De aminek
a váza is annyit nyom, mint lavina alatt
a hegyoldal. Elszakadt minden.
Elkötve minden.
Elmereng, nyugszik a táj. Talán lehet.
Talán rá lehet húzni erre a mély és üres
valamire valamit. Mit, ne kérdezd.
Nem tudom.
Mész a csontban. Derékig.

NEM TUDOM

milyen nap volt
és milyen zóna
ki vétett ki ellen
ki játszott istent
ki istent nem félő embert
és ki kit nem vett fontolóra
nem tudom
mi volt előbb
a kötés vagy a béklyó
de amikor megláttalak
már vadul rúgkapáltál
nem volt rajtad a nyergem
hiányzott a képből a feszítőzabla
a kantár
a rúgásgátló
a nyakgallér
és már csak engem szúrt a szájbetét
gyors voltál édes
és virtuóz
ahogy kicibáltad magad belőlem
hogymondhassam megint
naésztán
egyefene
hogylegyek dünnyögő
mamlasz
ne értsek
nézzek bambán
és költselek újra
az idegeken mángorló
ez legyen a neved
és kötésed
és béklyód
véts ezentúl máshol

keress más istent
és vedd magad fontolóra
nekem most dolgom van
csutakolnom kell e verset
amíg látok
amíg hagyod
amíg sercegsz
még
bennem

14 ÓRA 01

Pedig megmutatnám neked a világot
Ahogyan a jelek, színek, illatok és formák
Amik szintúgy a te testeden
És a dúslevű fákon.

Most igencsak kisámfáználak
Elnyelném érdes szemérmed
Nyakadat harapnám
Ami éppúgy jellemző rám
És a be nem tört vadakra.

És aztán megint kisámfáználak
Mert még százszor éhes a te ínyed
És karmolnod kell neked is
Matatnod kell teszáddal énrajtam
És körös-körül.

És megint, és újra.

Aztán tenni kell a tűzre.

Aztán döntení kell.

ANTI-K LAMENT

Ó, ti lucullusi nimfák, ti nádak, ti kemények,
mi végre szegje napfény az eget, ha a költő
kedvesével skype-on nem beszélhet! Ha nem
érti módját virágföld a cserépnek, hogy léssen
koszorú isteni keblekre, és szakadjon a löcs,
míg fordul az ábrázat borúból derűbe.
Jól fogod, Piméne, s te is, te kapatos, dúvad,
bő vállú Kérmész. Holnap is nap léssen,
a bor folyni fog, az istenek henyélnek.
Lucullus, mondom hát, ésszel még hagyján,
de szép nélkül bizton nem élsz meg.

GILEÁD

Szeretem csizmád kopogását,
a porzó havat, amiben jársz.
A viharokat, miket nekem küldesz,
és ezt a kínzó légszomjat, mert tőled jön,
szeretem.

Szeretem azt az átkozott estét, ott a várudvaron,
a gyümölcsöst, mit nem mutattál meg nekem.
Szeretem dacodat, dühödet,
szeretem türelmetlenséged, mi kövér
fürtökben lóg le rólad.

Tudom, vonzódásom térben és időben hiábavaló.
És az sem segít, hogy én találtam ki a szerelmet,
valamikor, a nyolcadik napon.

De ne rázd a fejed – azt nem szeretem.
Az én-szavak megvetemednek a létben,
és toroktól lefelé.

Hidd el, tudom mit beszélek, miért, s kinek

Amióta szeretlek, semmit sem tudok
biztosan.
De ha nem hiszed, az sem érdekel.

PÁKOZD ÉS SUKORÓ

Hazaértem, kipakoltam, megittam a banánséket,
és igen, a gesztenyék kinyíltak, elvirágoztak már,
minden nap megnézem őket, és fáj a combom
belső fele, ma kengyel nélkül ügettem,
és elgondolkodtam még egy kicsit ezen a mai
ügyön is, mert már ügy lett belőle, levelet fogok
írni a kinti vezetésnek, hogy mondják már
meg, nem baj, ha igen, csak mondják meg,
és írják bele a szerződésbe, a miheztartás végett,
elfáradtam én is, nem várom meg ébren
a hajnalt, pedig van úgy,
hogy napba öltözik a nő
és vigyázzba a férfi,
van úgy, hogy szarvas állja az ember útját
és fehérek a vénkupas cserepek

HA NEM IS

egy hosszútűrésű kerek életet
de egy nagy peremű fényfogó tölcseért
és ha fény nincs
ha az utolsó hetyke is elbujdosott már
akkor legalább egy olyan tarlót
egy apró kis rövidtűrésű
szelíd csendet

MERT TÉPTÉL

s mert hiányodtól hülyét kapok. Pedig
ez sem több, mint hámló kéreg, jóllehet
muskátli szívek ablakán. De hazudik e kép
is. Hazudik a ballada, a népből nyűtt dal.
Mert nincs két kedves és arra az egyre sem lehet
harminc évig várni. Már rég nincsenek menyecskék
és nincs kaszánya, hol megbújhat a támadó szándék.

Pedig szerettelek, mint cella a rabot, mint útonálló
az érkező prédát. S míg jöttél, zöld ágakra szálltam,
fenyőmagot ettem. Hittem a jónak. Kötöttem magam
csalfa violához. Bevettem én is maszlagot.
Nem csoda, hogy megcsalt a hajnal. Csend van,
újat nem mondhatok. Nem is ér rá, ki vesztébe rohan.

A levegő nem mozdul, nandu sehol. A bársonyok
elvesztek kézen-közön, a bíborokra már senki sem
figyel. Női ágon nem öröklődik semmi.
Én nem tudtam, hogy ilyen is van.
Korábban azt hittem, le kell hajolni minden
cseppért, meg ilyenek. Ma már tudom, hogy van,
ki fél a csóktól és ha dacolni próbál, betörik a homlok.
De lesznek túlélők, lesznek még ligetek.

Először az áldozatok emléke tűnik el, majd
a szégyenteljes békéé. Révbe ér a felmenő ág.
Kegyes madonnák és véreskezű matadorok
uralkodnak el. Itt jönne a képbe a tánc,
a színkavalkád, és az örömhóra. De legyünk
óvatosak. Ne dőljünk be olyan könnyen.
Vibrál a pamplonai est és a fekete madonnát
vivők között felütötte már fejét az új kor.

A sarkon eldugott söntés. Meghitt zugai virággal
várnak. Így könnyebb elviselni az újabb dühöngést.

A többi adódik. Csomagolni és kórtalan helyre
menekíteni a cuccot. Az új látvány lenyűgöz.
Bőséget, csókot kapok. Évek telnek el így,
majd eszembe jutsz. Volt egy lány, kit szerettem,
ki jó volt. A dolgokra nem keresett okot,
koplalt ő is, bővködött. Oldalról rád tört,
egy röpke pillanatra megzavarta köröd.
Nem tudom, milyen nap volt, és milyen zóna.
De sötét volt, amikor elment, és sokáig nem tért
a szívem nyugovóra. Most csend van.
Kamrámban íz, tej. Köcsögök.

Lopják a népek a csendsubát.

Mindbiába.

Újrakötöd.

Újraköltöm.

ZÖLD VERS

Rögtön elaludtam, és meztelenül feküdtem
nyitott ablaknál reggelig. Aztán csak álltam
ott, néztem a szemközti domboldalt,
a tetőket, az ódon tornyokat.

Megreggeliztem, sétáltam, kijelentkeztem,
a sajtos rudat odaadtam egy hadakozó
koldusnak. Most az Ibrahim előtt ülök,
az Írott-kő árnyékában. Panamakalapban.
A mentán érzem, mennyire sajog a szád.

HOZZUK MAGUNKKAL

az idők mélyéről
a növények szívós puhaságát
és a növények között éltek
minden bántását
és minden bocsánatát.
A tudást, hogy életével játszik
ki érzelmekkel játszik
és a tudást
hogy az élet mélyélésű
és túlélni
csak így tudunk.
A test gyengédsége által.
Ahogy a lélek szövete.

PORTISHEAD

Ha férfi lennék s olyan boldog
Mint amilyen nem vagyok
Kiülnék a sziklákra
A tenger fölé
S néznék hosszan
Mereven
És tenger szeretnék lenni
Vagy piros világítótorony
Csónakod körül

CSAK ÜLNÉK AZ ABLAKBAN

és nézném a fákat
és órákig az esőt hallgatnám
ha most Griesheimban lennék
a sárga tulipánokkal telt vázát letenném a földre
az enyhenarancs
és mélynarancs gerberákat beállítanám
a borosüvegekbe
a nyakukat megviaszolták mézarany viasszal
a címkéket Andrea rajzolta
vékony feketével drapp
és aranyszín merített papírra

2004

Termelte és palackozta Lekics Imre

8313 Balatongyörök

az ezerjóra és a cserszegire vékonyabbak kerültek
az olaszrizlingre kicsit szélesebb
ahogy azt az arányok megkívánják
az aranyvégeket visszahajtották
a háncs alatt
szép is

tart is
én így képzelem el a rendet
láttam az udvart a ház előtt
láttam a hegyen a szőlőt
láttam őket hajnalban kelni
és láttam őket késő este asztalt teríteni
kiönteni a bort vacsora után

ezt cselekedjétek a mi emlékezetünkre

egy-egy szálát tennék
minden üvegbe
és elhelyezném őket szerte
a szoba fekvése
és hangulata szerint
megvetném az ágyat
ez is milyen érdekes
akár fekszünk
akár kelünk
mindig ágyat vetünk
mi mindent tud a nyelv uramisten
vet-vetés-megvetés-magvetés-vetemedés-vetület
a levesre valót már délután megvettem
s csak ülnék a párnán a földig érő széles ablakban
a Goethe Strassén
Dächertné egyik apartmanjában
nézném a fákat
várnálak téged
és hallgatnám az esőt
most szállsz át Frankfurtban
tehát tíz perc múlva indulnom kell

tíz perc
kinek szoros

kinek tág
hejdeszoros a világ

nekem most éppen tág
mert hát mi lehetne szebb, mint várni valakire
aki ma neked vacsorát főz
és előtte
és utána
és közben is többször megölel
várni valakire, akivel megoszthatod az esőt
Hodjakot
Rilkét
Bachmannt
Pastiort
a fákat
a várakozást
és a többi csókot is
mely mind a Salamoné

még nyolc perc
kinek szoros
kinek tág

nekem most épp szoros
mert volt már úgy, hogy vártam
mert azt mondták, hogy jönnek
csak át kell még szállni
és fel kell ülni a vonatra
és le kell róla szállni
a kellő időben
aztán valahogy
az utolsó pillanatban
mindig
közbejött
valami

kiszellőztetek
és elindulok öt perccel hamarabb
biztosan tetszeni fog a szoba
a csend
a kilátás
égve hagyom az arab lámpát a földön
a kecskebőr tompítja a fényt
és búvöli a tulipánokat
az utcán még megfordulok

itt olyan közel van minden

és miközben főznél
én folyton ott sürgölődnék körülöttem
persze teljesen fölöslegesen
mert a konyha is kicsi
most inkább szoros
és a munka se sok
de én hámoznék
kóstolnék
mernék
és minden fölöslegességem ellenére
hozzád vissza-visszatérnék
hátha le kell hajolni
egy krumplióért
egy karalábéért
egy pajzán gerezdért
meg is ölelhetnék hátulról
vagy elmenőben *beim Vorbeigehen* megcsókolnám
nyakad szirtjét, és ez sokszor több
mint egy hosszú ölelés
istenem mit nem adnék
ha megcsókolhatnék még egyszer
minden nyakat
amit valaha csókoltam

sokszor életem kockáztatásával
féltekeny férjek árgus tekintetét kijátszva
sóért, borsért menve
a konyhába
még ott
a Ludwig-Pfau-Strassén

aztán megterítenénk együtt
kiválasztanánk a zenét
és áthívnánk a fiúkat
és a fiúk át is jönnének minden bizonnyal
átjönne mindkét Balázs
a halk
és a beszédes
átjönne Márton, Laci és Tamás
és Béla is
Béla is biztosan jönne, ha hívnánk
és magyarul szólnának hozzánk
és nem hazudnának

megennénk a levest
megennénk a másodikat
aztán átmennénk
desszertbe
borba
lazába
és akkor megérinteném lábujjadat
lábujjammal
az asztal alatt
és beszélgetnénk
az élet kis és nagy dolgairól
a Tagungshotelről
vagy Dächertnéről például, aki vajdasági német
és akit már gyerekkorában kitelepítettek
vagy elüldöztek a szerbek

de az is lehet, hogy csak eljöttek
egy jobb és igazabb világ reményében
mert a nyelv és a nyelvet beszélő ember
mindenre emlékezik
magyar a férje, de ő már nem tud magyarul
csak néhány szót
különben is egész életét Griesheimban élte le
ahol apartmanokat építtetett
horvátokkal
és szerbekkel
és ahol szinte csak magyarok laknak
mert itt most leépítések vannak
Abbau
Nearshore
Outsourcing
ilyenekről beszélnének
és a Balaton-felvidékről
a reggeli futásról
a Taunus Therme-ről
arról, hogy kinek mikor jön a párja
azokba a dolgokba persze nem mennénk bele
az alapkérdéseket megkerülnénk
inkább annak örülnénk
ha Laci is jól érezné magát
neki nem jön ki a párja
és örülnénk Bélának, Mártonnak
és mindkét Balázsnak külön-külön
és együtt is nagyon örülnénk
de annak még inkább, ha lassan magunkra hagynának
hogy vergődjünk már zöld ágra
áruljunk már egy gyékényen
hogy kanászodjunk
legyünk zörgő haraszt
egy malomban őrlő

ha nyakadhoz érek
felforr a vérem
és parazsakkal tömött kas a szám

hajnalban Hodjakról beszélgetnénk hosszasan
a fordítás bakafántjairól
de Tunéziát
és Taфраout-ot
Sousse-t
és Hammametet
mégsem tudnám elmondani teljesen
mert az az igazság
hogy nem lehet beszélni a többi csókról
vagyis nem lehet úgy beszélni
hogy ez a mostani ne keseredjen meg
ne húljön ki
de azt elmondanám, hogy Andrea, miután
megírta a címkéket, nemezruhában várt
a Szépkilátónál ibolyát szedett
nyugodt lelkiismerettel elmondanám
hogy megnéztük Szigligetet, Szent György-hegyét
és Badacsonyt, Nemesvítát
és felmentünk a kápolnához is a hegyre
de a medinákat ott sem beszélhettem ki magamból
sőt többnyire hallgattunk
mint az idén Kapolcson
csak a nap tűzött
csak a szél fújt, de nagyon
pedig azokban a szűk sikátorokban valamikor
napestig bókászta, kerestem valami mélyebb
értelmet és összefüggést, míg rá nem jöttem
hogy csak a beszéd bolyong bennünk
és a szerelem

és megköszönném neked ezt a szép estét,
köszönöm a vacsorát, a fenyőket az ablakom
előtt, a csókokat, amikből sosem elég,
magyarul mondanám mindezt,
ott Griesheimban, Darmstadt mellett,
a melltartódat az ablak kilincsére akasztanám,
hogy a felkelő nap és Laci és Béla is örüljön, lássák,
hogy érdemes volt felkelni, még egyszer megvetni
az ágyat és derűs szívvel, hetykén
munkába indulni

*de az idő csak telik, és az ember egyre inkább
betegül, könyvismertetőt ír a délutáni csendben,
darabokra szaggattatol, közben szűrkiül,
sőt esteledik, mindenki látogatója elment,
Péter elment, János elment, Máté
felesége is elment, mind elmentek, még
Tamás sem ült le velem sakkozni, éjfél van,
olyan ez a kórház, mint egy váróterem,
és én ott állok pizsamában,
hálóing nélkül*

na ebből is vers lesz
válaszolta esemesben
a trubadúr
és én belenyugodtam
hogy szakadjon bár akárhány lőcs
a költő végül úgyis
az irgalmasokhoz kerül

nem szabadna írnom többet neked
nem írok többet neked
és nem is válaszolok

inkább itthon lábadozom
egyedül
szívom az udvarlás rövidszárú
kemény pipáját
nézem a belső udvart
hallgatom az esőt
és az üres kilincset bámulom
tán be is törnének érte
és elvinnének melltartódat
ha kiakasztanám
ha eljönnél mégis
nemrég a biciklimet lopták el
aztán a lépcsőház utolsó eredeti
ólomüveg rozettáját feszítették ki a keretből
a többi hattal már korábban végeztek
mint ahogy az udvar zsolnai burkolatát is
felszedték és a homlokzat majolikafrízeit
sem restellték megmenteni
a dolgozó nép szépérezékétől
mi mindent tud a nyelv
és a nyelvet beszélő ember
istenem
jó napot, kopogtatócéduláért jöttem
és csak néz
egyik lábáról
a másikra áll
pedig tudhatná
hogy íme hát megjelentük
és hozzánk most már
bármikor
kopogtatás nélkül is

MERT A BÁNTÁS SEM ÖRÖK

És ez a valami gonoszság is elfárad
Egyszer bennünk
Ha megunta már önmagát
És fényre vágyik
Megértésre
S arra, hogy vége legyen.
Mert úgy van az lehet
Hogy fel kell kelni
Mind a hétszer
De közben sem ártana ébren lenni
Meghallani a szóközöket
S ha valaki belül zokog.
Tegnap végig esett.
Odabújtam volna melléd
Mert tudom, hogy félsz.
És ettől a tehetetlenségtől
Én is mindig remegek.

EMBERI IDŐT ADJ

Utána csend lesz úgyis.
Maradnak a versek, a csuprok
A meleg mozdulatok az asztalon.
A szavak, amiket kimondtunk
Vagy ki kellett volna.
A hámok, a kengyelek
Néhány elhasznált szövet.

Aztán majd újra felnövünk.

MÁRAI, MARBURG, CSEND, LEVENDULA

és tangó, beszédkényszer, és hó,
és hallgatás. sokszor kelek Szardínián, vagy abban
a faluban a Mosel mentén, a tetőablakos szobában,
ahol úgy öleltél, mint kölest a felkelő nap,
vagy Cuglieriben, a szűk sikátorra néző szobában,
vagy Griesheim, ugye, Helgoland dűnéi,
mintha mindig is ezt csináltuk volna, templomba
jártunk és szeretkeztünk, Aritzóra is gyakran
ébredek, meg Alghero kis, meghitt repülőterére,
Stintinóra és Argentierára, vagy a homokos strandokra,
az eldugott öblökre és a naplementékre, ezekről írja
Tandori, hogy emlékközege, ha amonnét, hogy kiabált
a pásztor és hogy karistolt a tehene, de esküvők
is voltak és nagy bulik, dolgos, nyugodt napok
az Orlayban. és Lampi is volt, vasárnapi idill,
premier plan. most megint vasárnap van, madaras,
zöld csend. valahol valakit ölelnek, szemmel vernek,
bántanak. de beéred te is. és hazatalálsz.

ÉS MEGNYUGSZOL TE IS

arcod kisimul, meggömbölyödsz a taton,
vitorlák alatt, sirályok etetésében leled újuló kedved,
jól van ez így, a friss levegő és az igazság velőig hat,
szétszakítja a kényszerűség horgait, de ne törődj
velük, hányd csak nyugodtan a fittyet, hozass fiatal
bort és fiatal költőt, neved, örülj az életnek,
annak a pár önfeledt percnak, amíg megvirrad
és elnyered az összes matróz tetszését

NAGY MOST A CSEND

csak négy munkatársam lézeng még itt, sok a fény és szép a kilátás, ellátni egészen a Mathildenhöheig és Frankfurtig, el a Hundertwasser-házig, az Odenwaldig, erdők, vasutak és messze a horizont, a láthatár szebb szó, léthatár is lehetne, hisz addig élünk és annyit érünk, ameddig a lelkünkkel ellátunk, ez a nyugati oldal, mindenhol nagy, tágas és átlátszó terek, jó ez a pénteki csend, olyan egy kicsit, mint az erdő csendje, a falué, a hegyé, a tóé, a sivatagé, mostanság sokat vágyom haza, Fényre, Csanálosra, Kálmándra, azokba a virágos, sárgahomokos udvarokba, nyárporos árkokba, a vaskerítések mögötti lugasokba és csűrökbe, azokba az éneklő, sipító, kajlamagyarságú öblös szólamokba, a delavári borba, a pirosposzsgába, a patyolatba, a kirbájba, a kismisébe, az öregasszonyok fekete kendőjébe, a deportáltak emlékművébe, a leventéékbe, de vágyom a bélteki borospincékbe is és Erdődre, Majtényba, a strudlira nagyon és az aludttejre, a paprikás krumplira, a császármorzsára, keresztanyám mélykék szeméire, a malomba, a szőlőbe, a kenderáztatóba, a Nagyerdőbe, a Kiserdőbe, a töppedt nyarakba, górékba, az üres disznóólakba, ahol gyerekfejjel otthont rendeztünk be, mintha jogunk lenne megállapodni ezen a földön, a szüretekre, amikor még élt nagyapám és egész volt a család, a házak alatt rincák futottak, az udvarokon kutak álltak, és bennünk sem ment még tönkre a lélek, öröm volt minden és féltés, a szalmának illata volt, az első csóknak íze, később jött az ízlés és a nagyobb összefüggések, harcok jöttek, gáncsok és halálok, szenvedés, de örömek is, bőség és tágulás, és 54, a híres zsebcselek, pedig akkor még meg sem születtem, most itt ez a nyugati oldal és a naplemente, éjjelre a tárnics, odvas keltike, hideg hálószobád csendje, azok a rezdülések puha bőrödön

CSALÓKA NAPFÉNY

mely szól a sztálini időről, de még inkább a szerelemről és gyűlöletről, a férfiban és a nőben rejlő mély és vad ösztönökről, a gyerekekről, az idillről, csendről, mulasztásról, büszkeségről, aljasságról, a nagy mozzatókról tehát, a sok szó bennem kiüresedett, sok már nekem a fényár, a csoda, a halhatatlan lélek, a mulandó és az örök, a pompa, Goldmund vagyok, kemény már az ajkam, mint az arany, csak kopog rajta a szó, jó lenne most vadul hemperegni, hajnalig szeretkezni, véresre harapni a nyakat, tépni a ruhát, tekerni a haját, de vihar lesz, érzem, csal a fény, és te is más nők karjaiba kergetsz

LÁTOD, AMOTT

kofák mennek. Furakodnak,
feleselnek, gyűrik az időt. De az idő nem
gyűrődik. Az idő, mikor szólni kéne, az idő.
Csend van. Látod amott.

VIRÁGOK VÖLGYE

Találkozások, színek és árnyalatok, szófoszlányok,
dallamsorok, hosszú néma csendek, szívbemarkoló
kopácsolás, orgonaszó, zengő patetik, boldog
felvirradás és bűvöletek közepette születik mindenki
személyre szabott világképe, szenvedéstörténete,
megváltása, hite, hogy mindez nemcsak káprázat,
nem anyag és nem hatalom, de hagyomány,
kapaszkodó, Maya istennő ezer fátyla, a Via Appia
és az Ostia Antica, az a vasárnapi ebéd Böblingenben,

egy nehéz beszélgetés után a meleg húsleves,
a pálinka és a krumppli zsoltáros bizonyossága,
a Vásárcsarnok, ahol remegett a térd, és zengett
a kórus, odalenn a Dél gyümölcsei, a borok
és olajok, fűszerek gregoriánjai, mindez menlevél
lesz majd az ínséges időkben, de addig sem szakad
meg a szív, nem búsulunk és nem dőlünk ágynak,
vannak idők, amikor az élet megtapasztalásához
elég csak körülszemlélni, de van úgy is,
hogy lefolyik a fény, és kivesznek a szájból az ízek,
az orrból az illatok, lecsapolják az istenvért,
kikaparják az agyat, kimarják a szemet,
és otthagynak az árokparton, gazok és csalánok
között, és akkor koldus lesz az okos gazda,
ebadta kivert legény, és nem menti már
sem emlék sem varázslat

ILYENKOR MINDIG

eszembe jut, ahogy ülünk a lépcsőn, mi,
három férfiak, és ti, két nő, anya és lánya,
április volt és meleg, mi pipáztunk,
ti hallgattatok, majd valaki felnevetett,
lement a lépcsőn és ruhája szélének a szele
megcsapott, majd a mi és ti összefolyt,
mint az akácméz és a hárs, az elején még
elvált a sárga rész a barnától, majd egy anyag
lett, ó, hát miféle, nagyanyám szava és nagyapám
dörmögős csendje, tegnap este egy gyönyörű
nemezékszer kiállítást láttam, Csille Márti pécsi
művésznő remekeit, még az én férfiszívem is
megpuhult hirtelen, mert szeretem én ezeket
a meleg színeket és kerek formákat, ha lányom
lesz, kisbabaruhát batikolok, ha lányom lesz,
neki adom az összes csendemet

AMIKOR NYÁRON

délután öt és hat között
átfúj az elsötétített szobán a szél
bent halk zene
a bíborok hallgatnak
a légy perceg csak
az első csók
érintés
az asztalon bor és gyertya
messziről Rossini, Verdi
az utca focizó kölykei
Botticelli néz be
Villon és Baudelaire
az esti órákra Eco, Nietzsche
Unamuno
fehér selyem, szatén
a konyhában gaspacho
padlizsán, tök
uborka
az emeleten fülledt báj
lent a szieszta
az altest pihen
a szellem emlékezik
kicsi a magány
minden várakozik
illatát ontja
az olajbogyó
aszalódik az ölelés a szilva
kicsi Viola fára mászik
nézi a fiúkat
és virággal dobálja őket
mert bőségre
parttalan áradásra
született mind

MONDÓKA NAGYOKNAK

De hisz a jegesmedvének oly mindegy, fóká,
eszkimófeleség, behavazott túrabakancs, –
De hisz megeszi azt, amit talál
Vagy megkóstolja
De mindenképp szoros kapcsolatra lép vele
– Hát ez meg mi a fene
Ez sem tattyaböő, így hívja a fókát az ő nyelvén
Ez sem tattyaböő, és kiköpi a bakancsot
De ez a furcsa szag
Ez a szédült rend az elektronokban
Fölöttébb szokatlan
És labilis

SZÁMSZARA

Látod, ha most itt lennél velem és nem bántanál ennyire,
még azt is hihetném akár, hogy nem szeretsz, csak élni
akarsz valakivel, bárkivel, csak házat akarsz, nyugalmat,
ékszert, szép ruhát magadnak és a fajt fenntartani,
én nem vagyok Eliot álláspontján, akinek igen rossz
véleménye volt a nőkről, nem állhatta azok ízeit, illatait,
akkor inkább Süskind, hiszem, hogy minden él és mozog,
illatozik és nedvet ereszt, legfőképpen a hárs, a szőlő,
a gyömbér, a vilmoskörte, a licsi, és az a kis sárga
citrusféle is, amit együtt fedeztünk fel a Vásárcsarnokban,
amit héjastól kell enni, egymás kezéből, nagy télben
és szerelmesen, és a Földközi-tenger íze Tunisz alatt
és az Atlanti-óceáné Agadirban, és Tafraout berber
színei és a sivatag sárgája, a tuaregek kékje,
nem hiszem, hogy mindez csak káprázat lenne,
csóklopás talán, az első emberi szerelem
és az első nagy veszteség örök emlékezete

ÉS MESÉLSZ MAJD

nekem Rómáról, Firenzéről, Medici Katalinról,
az Uffizi új képeiről, azokról a karácsonyokról otthon,
Lisszabonról, Eszterről beszélsz majd hosszasan,
és a lányaidról, hajnalig sorolod belemelegedve,
amikor is csendben elalszol, és bennem ragad a szó,
és nem mondom el, amit úgyis tudsz, amit úgyis tudok,
meg sem csókollak, csak nézem az arcodat ölemben,
amí semmit sem változott az évek alatt,
talán áttetszőbb lett egy fokkal és szomorúbb,
vagy csak az én látásom romlott meg,
és összezavarok mindent, végül is mindegy,
a világ úgyis kibogozza magát, mint ahogy te is
engem, és én téged ebből a fojtó pirkadatból

DÉL VAN

Dél van, a normalitás csúcsa, a tengerparton
beláttam az izzó városokba, jártam tereit,
mecseteit, a szűk fehér sikátorokban napestig
bóklásztam, kerestem valami mélyebb értelmet
és összefüggést, míg rá nem jöttem, hogy csak
a beszéd bolyong bennünk és a szerelem,
hiába minden

DÉLUTÁN LETT

konok kopogásomra a nap is engedett, szél sem tép,
eső nem esik, béres nem arat, világos emberek
vonulnak világos ég alatt

*Állítólag kék és gömbnek látszik.
Szerintem zöld és szanaszét.*

HETYKE

vegyél csak
vegyél
férfiszámba tegyél
te ki asszony
fehér s néne
vitéznyelő
kurucfaló
rémeknek is
rémessége
szót nem tűrő
epeséges
kis poénon
el nem eső
élcre éhes
viccben erős
erős pistát
zsebre tevő
könyökből csak
csakból azért
azért is az
mert eladdig
mert a falat
nem hallatszik
amit lenyel
aki nyeli
nem pofázik
az asszonnyal

nem hadováz
nem hadakszik
letekeri
aki meri
jövel jőve
kis kerteknek
kerülője
eget földet
ajnározó
ájozóknak
áll a karó
hull a tallér
gombolódik
labancgallér
szélsarkantyúm
pogány szütye
az istókját
meggyötörje

haddelhadd

HAGYD A CSUDÁBA

a mívet, a pallért
Hagyd a cirádát.
Most szerda van
Holnap csütörtök
Aztán péntek, szombat
És így tovább.
Ne számolj, csak számot adj
Ne keresd kákán a csomót.
Az idő magad vagy.
Hagyd a csudába
A vánszorgó percekét.

IL TRENO A DOMANI

Decemberben csak arról írhattam volna,
hogy jelenlét, tiszta helyzetek, és az előszobába,
a nappaliba milyen függöny, a múltra milyen
drapéria. És arról, hogy folytonosság,
s amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra.

De mindenki magáért beszél, és beszélni kell,
hogy a csend ne találgatás legyen rossz
és rosszabb között. Hable con ella.

Ma az van, ami tegnap volt, szükségszerűen
és kíméletlenül, és holnap az lesz, ami ma van.
Sáfárkodni csak ebből lehet, és ez nem kevés.
Mert a fekete mágianál jobb a fehér,
és a fehérnél jobb a reggeli harmat
meg a veszekedés. A munka délután,
egymás megdolgozása este.
Azok a sikálások,
az a teknőszégyenítő dagasztás.

ÉN ADDIG KISZALADOK

bűnbocsátó cédulát venni
javítok a Tízparancsolaton
megszépítem a főpapot
zöngésítem a csét
közösítem a kát
megaranyozom őrangyalod szárnyát
kismamaruhát batikolok
eltávolítom a foltot Tóbiás fiáról
beszerzem az új fülbevalókat Ábrahám lányának
élénkítem a pokol lángjait

kiveszem a csecsemőt Miasszonyunk kezéből
amíg rendbe szedi toalettjét
az égi kéket

de az ördög karmai maradjanak csak koszosan
kardot sem tisztítok
és parittyába követ
tegyen oda más

nekem most dolgom van
észnél lenni
nem bomolni
azt a barnát nem ríkatni
ölbe venni
a hajnalnak felmutatni
Bulgakovot megolvasni
és ama Fjodorokat

DE ÁLLJON MEG A MENET

itt van még egy-két apró-cseprő
vakarni a lábat
hordani a sarat
a káposztától
a vadmentáig
a bájak
az ittlét merész dekoltázsa
és az ebéd
mihez krumpli kell
öt kiló
hámozott

A VIRÁG SEM TUDJA

saját nevét, és jól van ez így.

Ő csak illatozik, nyílik, költőnek, macskának,
párttitkárnak, gulipánnak, vándornak, falubelinek,
idegennek, mérgesnek, papnak, hétflótásnak,
ha nekem kalapom lenne, én hajnalkavirágot
tűznék bele. Fehér inget vennék fel, tiszta
csizmát, nadrágot húznék, lelkemet keleti széllel
paskolnám, hátamat nekivetném a közönynek
és odafordulnék, szembe szökkennék, szárba.
Ünnepnapon is, de hétfőn is, kedden is,
és mind a hasonló napokon.
Tavasszal, nyáron, ősszel, télen.

De a felsorolás hiányos.

Minden felsorolás hiányos.

Mondjuk úgy, hogy szellős, mint a búbos banka.
Mint egy szóköz.

OLYAN VERSET HOZZ

hogy lócámon ne tespedhessek tovább,
hogy hozzád rohanjak rögvest, itt vagyok,
nézd, beszélj hozzám, szólj az elhajlásokról,
a zöngés terekről, beszélj a beavatás hatodik
köréről, de ne részletezd, a szögeket
megmérem én, ahogy kérted, az elhajlás
mértékéből levezetem az áldozaton való
örvendezés fokát, a számot veres lapra
írom, elásom, fölébe nyírfát ültetek,
ágára gyurgyalagot, s addig csókollak alatta,

míg a füst kiegyenesedik, és akkor te leszel
mindig nekem a tájkép, a fa, a lapos kő,
és akkor egész biztosan nem lesz baj,
beszélj hozzám, kérlek, vagy olyan helyzetbe
hozz, hogy ne legyenek köztes terek,
ne legyen több cécó

GALEOTTO MARZIOHOZ

Én Galeotto Marzióhoz verset nem írok.
Nem pecsenyéztem vele, és nem is ismerem.
A korunk lehet még ugyanolyan beteg,
de nekem más a történetem.
Neki királya volt, nekem nőm, ki mégoly messze.
Humanista társak? Szellemi légyottok?
Ugyan! Ma a költők alanyiak,
s megosztoznak mind a koncon.
De tényleg, mért is írnék én verset, vagy bármit
is Galeottóhoz, ki nem ivott, s nem örült velem?
Hallgatnom most is lehet.
És nélkülem e magánzó korban ő is jól meglapul.

HA MEGSZÖKNÉNK A VILÁG ELŐL

és belerobognánk a csendbe
kiülnénk a csillagos ég alá
az albergho mellé
elgondolkoznánk az égről fölöttünk
és az erkölcsi törvényről bennünk
innánk a jó vörösbor
vino della casa
meglátogatnánk Ludót Pattiban
tanulnánk egy kicsit olaszul

és élnénk a csodát
ez lenne a munkánk
a tengerpart
a Lipari szigetek
Taormina
Messina
Szirakúz

DECAMERON

mennem kell megint, fűre telepedni,
csillagos ég alá kifeküdni, ibolyát alulról
szagolni, vízkeresztségen átesni, tégedet
boszorkánypróbáknak, úgymint vízpróba,
tűzpróba, mérlegelés esete, s máglyára
vonni vagy karóra, na mit szólsz,
a fülszöveghez meg egy szavad sincs,
és az amarcord, kérem, brian élete,
i tu mama tambien,
beszélj hozzám, alul semmi?

és a casablanca, stalker, 101 reykjavik,
egy-két pornó, voltaire a hibás,
jules és jim

a múlt nélküli ember
hétköznapi mennyország
monsieur ibrahim és a korán virágai.

tágra zárt szemek.

ÉS A FÉNYEK

lassan elöntik a kutatóközpont belső udvarát,
mely zárt, négyzet alakú, telis-tele buja fákkal
és piros bogyókkal, ez itt most egy hacienda,
egy mór udvarbelső, oroszlanos szökőkúttal,
a délutáni rekkenő hőség elől árnyékba menekülő
udvarnéppel, hollóidő, fölötte persze traverz,
mit sirályok tartanak, barokk jókedvvel megformált
szobrok, Lacan, da Vinci, Esterházy, figyelő szemüket
Párisra vetik, de Páris már hadakozik, nőt rabol,
szöktet a szerájból, menekül a délutáni hőség
elől, caplat a vízen, madarakat etet, mert ilyen ő,
törékeny vállán a múlt, járása szalakóta

LESZÁLL A KÖD

és elromlanak a látási viszonyok, mint ahogy
az lenni szokott. nemcsak a homály merül fel
ilyenkor, hanem a kétely, volt-e valaha is máshogy.
összehúzódnak a fényhez szokott tagok, önmagát
bíztatja, tágul a pupilla. vénuszdombon orchidea,
pipacs nem terem, nem ismerszik fel a jácint,
a lehullott makk rugdosásra szorul. a többi néma
csend. a bolond szellemet álmodik maga köré,
hogy féljen egy kicsit és ne legyen egyedül.
aki merész, szerelmes szavakat suttog és hogy ruhája
tafota. néha a piros is elhangzik és a csokornyakkendő,
sejtelmes minden kiejtett szó, tógában jár a gondolat.
megszűnik kétes lenni a lép, szép lesz a hitvány és üde.
fölöttébb csábító a helyzet. nyitva az út a főtér felé,
rád vár a napóra és déli harangszó a szemed.
ki is bírna e tekintet akár százhusz ködöt, pipacstalan
éjt, nem lenne gond a rossz látási viszony és a sok

kétely, mi ilyenkor felmerül – hátra feküdnék
és a jó ebédhez megint hamisan szólna a nóta.
de úgy hallottam, nem lelsz ki a homályból,
nem ismersz minden jelet, ittas is lehetsz
és ha éppen akkor hajolsz le makkomért,
könnyen elvéti retinám a jobboldali elsőbbséget.
én világtalan lennék, te tobozokban mellékutas.
nem előnyös hát a sötétben való kitárulkozás.
névjegyem a kemény dió, taktikád a biztos kéz
legyen. hasznára így válunk a létet cinkelőknek.

SÖTÉT LESZ

és oldalról jössz majd, hosszú körmeiddel megérinted
vállam és megkérsz szépen, húzzam már ki a férgeket
testedből, nyelved alól, vagy harapjam ki őket,
mit bánod te, nyaljam le a mérges nedveket, rakjak
helyre csípőt, legyenek érted kezes, láb is elkelne, illő,
ha nem esne nehezemre, vegyelek már ki az enyészetből,
hisz nekem ez semmiség, különben is én magam
mondtam, hogy hozzám bármikor jöhetsz, de az még
a nagy erdőtüzek előtt volt, amikor még kedves voltál,
gyengéd, ép testedet vér tette széppé, nem a döglé,
most itt vagy, hogy csináljak belőled ép lelket, napleányt,
és mindezt oldalról és sötétben, ezt jól kitervelted édes,
echnatonnak szólítasz omló hangon, megérintesz,
esetleg még hozzám is bújsz, hogy érezzem bűzöd,
fájjon elmúlásod, felejtsem el, hogy táncoltál fejemért,
lássam a korongot benned és legyen elnéző egyébiránt,
bájologsz, férgeiddel, hosszú hajaddal csapod a szelet,
bújnál belém, mondatnád velem, kelj fel és járj, legyél
merész, újra szép és fényes, ízisz, te legyél új glédám,
e szavakra vársz és kétséget színlelsz, holott tudod jól,
mindig is álltam a szavam, feltámadsz majd

a fénygörgetők nagy örömére, ne vágj hát ilyen képet,
még megijedek, vagy nevetésre fogom a dolgot,
és még elvétem ígém

HÁROM ÉJJEL

takarta el melled előlem az eget,
mégsem emlékszem rájuk.
Ám amikor másnap kábán
hajamba túrtál,
bizony meglágyultam.
Egy percre nem köhögtél.
Aztán megfogtad a kezem.

JUDIT KISASSZONY

ma megint magával álmodtam, képzelje,
de ne lepődjön meg ezen, mostanában
gyakran kapom ilyen végzetes fordulaton magam,
nézem, ahogy eteti a manókat, vesződik a bakákkal,
abakol, fektet, vagy csak ül a faszéken és bűvöli
hosszan a bajcsináló holdat, miközben azon tűnődik,
mi lesz a lepkével. Mert ugye a lepke a levegőé,
a vadvirág a földé, de a föld démonai ijesztőek,
mondja, és igaza is van, ám valahogy mégis
mosolyognom kell álmodban, mert azt is hallottam
magától, hogy a vadvirág színe bíbor és ciklámen,
hogy is lehet ez ijesztő, kérem, még maga sem
gondolhatja komolyan, valami mindig akad,
mi elfeledtet időt, teret, elveket, ez a vak világ
a valóság, látja, és e démoni erők is, amivel egymás
álmába hatolunk, hogy ne ázzunk, hogy onnan
tereljük az égre lelkünk nyájait

NEM VOLT NEVE

Nem, nem volt neve
A nőknek nincs nevük
Az álmokban
Csak úgy jönnek
Néznak sejtelmesen
A mellékszobából
Kopognak
Leereszkednek a padlásról
És ellibbennek
A folyósóra nyíló ajtó előtt

*Ha most megkarcolnának, patakokban folynál
ki belőlem. Már a levegőt sem merem harapni.*

9 ÓRA 36

Fontos megbeszélés. Szakmai érvek hangzanak el,
meg kell védeni az álláspontot. Besüt a nap,
a laptopok halkan búgnak.

Ádám fontol, Péterék szóban, élcben két jó barát.
Misi mond valamit, reagálni kéne, de én csak a te
arcodat látom, a te bénító cseneded tölti be a teret.
Hetek óta nem szólsz hozzám.

Pedig nevetésedre megnyílna az ég,
egy szavadra kettéválnak a tengerek.

Start Up meeting, a projektindító dokumentumnál
tartunk, eleredt az eső, és lent, a Magyar Nobel-díjasok
útján friss fű sarjad.

De mi van a szépségprojekttel,
a méltóság-projekttel,
az élet- és beszédprojekttel mi van?
Mi van a világgal? Mi lesz velünk, kedves?
Ki a felelős, mik a határidők, a kritikus időszakok?

Hány szóból áll össze a béke?
Hány csókból a jó halál?

Utcatábla leszünk, fa, virág, langyos permet
a levendulabokrokon. De rajtunk most ez sem segít.

9 óra 36. Nincs levegő. Bombák vannak.
Bennünk, alattunk mérges mezők.
Hiányzol.
Hiányzik az ágyasházakról a tető
Gőzölgő borjaknak a szalma
Világnak a verés.

Dolgozunk. A Quality Gate van soron,
a minőséget biztosan hozzuk, munkánk
gyümölcse beérik. A falon lefolyik a fény.
Norvégiába kéne menni halásznak,
és bevárni a Megváltót, amíg még érdekelve van.
Kérges lenne a kezem, mint a föld, amire lép.
Kikérném tőle a sorsomat.
Ki kérné tőlem a szerelmet?

A mutató nem mozog. Pedig a dokumentumok
szaporodnak, az excel-táblák telnek,
már megbeszéltük a java-tanfolyamot,
Péter költségelszámolásokat írt alá és utazási
számlákat, válaszoltunk a németeknek,
döntéseket hoztunk, poénkodtunk,
Misi is elégedett, jól van ez így,
a projekt beindult, és hozni fogja
a hozzá fűzött reményeket,
de én tehozzád fűzném az én minden reményemet
asszony, Isten, mestergerenda
sok neved van, te egy és oszthatatlan
és nagy a te szükséged
és nagy a te hatalmad
de az idő makacsságával és az ordas hiánnyal
szemben te is tehetetlen vagy
én magam vagyok a példa, nézd
még mindig 9 óra 36, pedig mindent
megpróbáltam már, végigpörgettem két életet,

táncoltam, elbabráltam veled, elindítottam egy
projektet, megneveltettük egymást, és hiszünk
mind a jövőben, Ádám bizakodó, Wolkens
vidám, Misi is elégedett,

Kőhalmi Péternek ma reggel
kislánya született, Rékának hívják, császározták,
jól van, és felesége is, aki brazil,
aki idejött a világ másik, szomorúbb végébe
egy férfi után,
akit tisztel
és szeret,

csak én vagyok egyedül
s te árván
az idő is megállt
és a levegő is elfogyott
nem tehetek ellene semmit
és nem tehetsz te sem ellene semmit, Uram
mert az írás beteljesedik
minden írás beteljesedik
te akartad így
a szépség se tudja máshogy
és a szerelemnek is megvannak a maga sémái

9 óra 36.
bombariadó.

MÍG TORKODIG ÉR

Míg torkodig ér
Visszatérnek délről a madarak

FENEKETLEN TÓ

Besötétedett, pedig egész nap
gondoltam rád.

HA MÁR ILYEN BOLONDUL

alakult, elmondanám neked a sötétet is.
Elmondanám, ha lenne rá szavam.
Megsúgnám, ha félnéd a fényt.

AKI A HIÁNYT MÉRI

Aki a hiányt méri
Ugyanaz, mint aki a gabonát
A meztelenséget.
A telt kasok, csűrök védőszentje ő.
Lábánál meleg zsírokat izzadnak a fókák.

KRK

Elmúlik az idő, míg ideér
Elfogy a tenger, s ki belegondol.
Nincs érkezésed.
A testet nézed, amit a láb vonszol
Kis kör, nagy kör
Hívogató zezzugok
Bort kínálnak és megisszák helyetted
A magadfajta kerubok.
Lent az öböl
Fent az öled.
Táncolj, pörögj

Részegülj meg a gondtól.
Viseld el magad
Vidd kenyértörésre
A dolgot.
Rohanj ki a várból.
Fent az öböl
Lent az öled.
Gábrriel jön
Szent Mihállyal.

VEZEKLÉS

Lábtól fázol felfelé
Mint ki jégesőben járkál.
Eléd jönnek az angyalok
És vontatnak egy bárkán.

Beszállsz
A lelked háborog.
A nyílt vízen érsz földet.
Elengeded
Elenged.
Holnap újrakezded.

JÓB ÉNEKEI

(I)

Nem fogok megőrnülni. Csak hogy tudjátok.
Nem esik bajom, mert erős vagyok, s mert
Ő is harcban edzett, erős asszony.
A legerősebb.
Nevessetek, azt értem.
Kísértsetek, az a dolgotok.

(2)

De adjátok vissza nekem
Köszéget, mert hosszú lesz
A tél. Ti csak hadat viseltek
Ellene, de nekem otthonom
És bennetek is lakik egy Jurisics tér.
Ahol ismertek minden üstöt, követ
Ahol nektek pörkölik a kávé.
Ahol a szőlő
A szerelem jövőének könyve.
Egy éve lesz már, az ezredik.
Tudja a nő
Érti a férfi
S ti is akkor lettetek nagyok.
Mert alszik néha az Isten.
S matatnak benned túlélő angyalok.

(3)

A helyemen állok, rendületlenül.
Itt az asztal, itt a szék.
Te is itt vagy, a világban, valahol.
Egyszer csend lesz.
És zöld, és béke.

ÉS MÉG EZ IS

A belső udvarra az imént
a havakkal beesett egy kis
égdarabka, benne egy tőből
kiszakadt angyalból.
Tudom, suta ez és nevetséges.
Nem is fárasztanálak ilyenekkel,

ha nem lennél beteg
és félnél az angyaloktól.
De néha előnti az embert
a türelmetlenség és bőrének
szorítása. Mert a csendnek is
idő kell. És az áradásnak.

A HÓ ALATT

Százhusz pipacsmező.
Alatta százhusz kőpad.
Gyerekágy.
Szemben deres.

NÉHA MÉGIS

elfogy a levegőm és kerülöm a zajos helyeket,
félek, megtelsz bennem füsttel és locska-fecske
üres szavakkal, inkább befonlak megint,
végiggörgetlek a főutcán, ennyi biztos,
ez a hóhullám és ez az utca, ahol valaha laktam,
ez az utca és ez a délelőtt, amikor jöttödre várok,
amikor nem jöhetsz, amikor beteljesedik az írás
és a fűtőtest közeit kezdem el simogatni,
a bordákat, mikor hársat rágcsálok elmenőben
és kökényt, amikor már végképp nem lehet,
az időt gyúrom most, szakad a lőcs,
a szerelemből, mint tudjuk, mindig marad
egy fél flakon, én a fákat hoznám fel mentségként

A SÍRNI NEM TUDÓK KÖZT

felütöttem konok fejemet. Karmoltam, vájtam,
nyújtottam a percet. Derekasan harcoltam,
ha erre lennél kíváncsi. Többen voltak.
Nevedet nem ejtettem, már megbocsáss.

NÉHA

úgy beszélnek veled
vagy csak a hangodat hallanám
vagy csak egy emberi hangot
de szétfutnak az utak a kezedben
és kinyílik számon a méreg

A TÖVISEK MELLÉ

meghozta végre a szél az illatát is.
Ugyanolyan volt. A pont körül
elszíneződő, minden mozdulatban benne.

9 ÓRA 37

Éles kövekkel tele a zsebed
A hátad ki nem hordott ima.
Éhes a világ
Szomjas a föld
Reszkető vadak az emberek.

A FENNTARTHATÓ CSODÁKRÓL

az éneklőmesternek, az életnek zsoltára

1. És adtál te nekünk csókot, lelkünkre pecsétet,
hogy bele ne romoljunk a hadakozásba, miként
az ellen kívül s belül ránk ront és a hazugságban
megfürödik és a létrontásban el nem fárad.
2. De te kivettél minket a pusztaságból, és elvezettél
minket a lugasba. És szánkra tetted a bort, és szánkra
tetted a szót, hogy többé mi már ne tévelyegjünk.
3. Hogy sem mi, sem unokáink, sem azok unokái
ne hibázzák el a mértéket, a csendet és a tisztánlátás
kegyelmét. Hogy ne szomjúhozzunk többé
mást, mint a napfényt, mint a tiszta és egyenes
beszédet. Igéket, melyeknek múlt idejük van,
jelenük és jövőjük. Szavakat a szóközök mögött.
4. Mondják, írod, Segoviában a nők még nyolcvanévesen
is őrzik a szépséget, az eleganciát, a férfiak az irántuk
táplált rajongást. Sok a fény, a meleg és a pompa,
Kelet varázsa, Közép-Európa vallásos buzgósága.
5. És Hegyalja buzgalma és a Bodrog köze, a Hernád
mente, a Tisza hát. És hogy neve legyen a csodának:
Ezerjövölgy, Kopasz Csárda, Solitude, Bebenhausen,
Szenttamás. Megadja a föld az ő gyümölcsseit.

6. Mert belé vagyunk helyezve a világba, mint belénk a szomorúság és egymásnak öröme.

7. És belénk tetted az elégtelenséget is, a pajkos civódást, az élcet, lamenteket, a kackiát. Hogy ne legyenek a te napjaid vígság nélkül valók, és a mieink is, kiket a legfőbb művednek mondanak, legyenek hozzájuk hasonlók.

8. S ki evett már mézzé lett körtét, aki csókolt már szomjas száját, és az visszacsókolta őt. Aki kitalálta a teaházat, a vízpipát, a brióst. A kardamomot, az oregánót, köményeket. A havat, a sült gesztenyét.

9. Aki a szerelmet.

10. Mert lakhatásom van tebenned, és neked énbennem. Otthon, mit megálmodni jó, megcselekedni érdemes. Hova betérni csendsziget, gyerekszivaj, vendégvárás. Hol a bársonyok.

11. Zalán, Verona, Pfalz. Lecco. Monte Barro. Nem vagyunk egyedül. A dolgok lelke elkeveredik az élőkével, és a misztérium megvárandósul minden mozdulatban és szóban. Langeoog, Ikland, Zsámbék. Hany, Sárospatak.

12. Tango argentino. Tabán.

13. És miénk a szenvedés története is, a hajlító közt is a legnagyobb. Hogy az alázatot el ne vétsük, hogy a létezésből könnyűség okán ki ne vetődjünk.

14. És lám megadtad nekünk a tapintás kegyelmét. Simogatni, érinteni. Megfogni, átölelni, szorítani.

Megtartani, felemelni. Cirógatni, integetni,
megpofozni, verejtéket, szeme sarkát, szája sarkát
letörölni, kalászt fogni, markot vinni, barázdába
beleállni, nem billegni, eke szarvát, kasza nyelét,
kantár szarát átal venni, palántázni, kacsot tépni,
lobot lopni, ágyat vetni, elengedni, elengedni.

15. Szájba venni, számba venni.

16. Szépasszony völgye, Búbánatvölgy.
Madarasi Hargita.
Présház.

17. A klastromot benned is a csend építi.
És Piazzola mester, és Bartók tanár úr.
Ünnepnapokon zengedezik a teremtet világ.
És amikor dolgozni kell,
kedves a szerszámok üteme.

18. Mert te kilopkodod szívünkből a bosszúságot,
és garmadba állítod a mi nagy tanulságunkra.

19. És hallják ezt minden népek, és felbuzdulnak,
miként a szarvasok Gemenc erdein.

20. Mert tudja mind az ő dolgát, és dolga
vagyon mindeneknek, amióta a folyók
elindultak a földnek gyomrából,
és a mi szemeink az csodáknak látására.

21. Mert elmúlik minden, csak a szentség az örök.
És ez a világ az ő képe és hasonlatosságára.
A mi kishitünk, a te nagy hosszútűréсед.
A hazugoknak elvetemedése. Az ige és a bor.
A szerelmes szavak.

KASSÁKOSAN INDUL

friss szelű
századelős
pártázatos
withmanes lendületű
hiperbola
láttam azt a templomot
Zebegényben
vasárnap volt
Verőce, Kismaros
stációk a domboldalon
ellenpontnak itt a maró kín
a hirtelen halálok
és a lét elviselhető nehézsége
bár lenne
bár menne
járna a kútra
amíg el nem törik
nap mint nap
vízért
élevízért
örökre

AZ ELCSITULÁS EUFÓRIÁJA

Milyen jó lenne becsukott szemmel gépelni
csak tapintani a billentyűket
és elképzelni a szót
a beszédet, a csendet
a füleket, nyakszirteket, ajkakat közletről
a libbenő ruhafoszlányokat
nagy és nyárhűs termeket képzelni
magunk elé

és leragadni egy suttogásnál
egy mosolynál
egy váll fölötti visszafordulásnál
futó tekintetnek mondják
pedig a tekintet nem fut
még utazás közben sem
egy pontra figyel
és ha átsiklik
akkor is egybelátja a képeket
mert minden mindennel
összefügg
legfőképpen te velem
és én teveled
a féléssel a féltés
az elengedéssel a hazavárás
a mérhetetlen önzéssel
a végtelen odaadás.
a kis apróságok
és a nagy narratívák.

a mítoszok.

VASÁRNAP

Szélcsend van, ünnepi fényes lassúság.
Néha megindul a Körtér felé egy hetes,
néha eszembe jut, hogy várnak rám.
Tekintetük, mint egy meleg puliszka,
rám tapad. Mezítlen a testem, vemhes
a világ. A nap felszárítja a foltokat.

ÉS BELETETTE

a gyékénykosárba
és letakarta egy maga által szőtt vászonnal.
A kamrában tartotta, ott hűvös volt.
Amikor már teljesen kihűlt, és szeletelhetővé
dermedt, akkor lett olyan illata,
most szippantottál belőle, írod.
És hogy egyébként nem értesz,
meg hogy tudod te, elöntötte a Duna a rakpartot.
Ez mind költészet, a sodró víztől én is félek,
és tőled is néha, amikor elsodorsz.
A barokk hasonlatokat most mellőzném.
Az előrejelzés szerint nem lesz vihar.

ALLORA

meghitt, szép este volt
még a légkondicionáló bűgását is
hamar megszokja a fül
ha a belső másra figyel
a pacalon jóízűt nevettek, néha sírtak
és mi tagadás, az én hangom is elakadt
az utolsó vers olvasása közben
de mi más dolga is lehet a költőnek
mint hogy fényt csaljon az emberek szemébe
hogy elfeledtesse velük mind a bajokat
és az összes protokollt

ma veled álmodtam, feszült voltál
csak úgy áramlott belőled az energia
elhagyta kezedet az ölelés
megjárták a maguk útját a lépések
a szénagaloppok

azok a caplatások a tópart fövényén
a nézések, a sok apró milliárd érintés
a dolgok és bőrök felületén
pedig elkoptak már azok rég
és a dolgok felülete is átalakult
a megmaradás
örök törvénye szerint
de amit már egyszer megfoglunk
azokra mind emlékszik a kéz
benne van a szemünkben
minden mozdulatunkban
és ha nem lesz már kéz, szem és mozdulat
akkor benne lesz a világban
ők puhítják majd tavasszal a pázsitot
ők szitkozódhatnak
pofozzák a nádat
túrnak bele lobogó hajakba
ők formálják majd a társakat egymás képére
és hasonlatosságára

nem tudom, hogy így van-e
de hát a dolgok mögött
csak kell lennie valaminek
valami hiánynak

ez a legkézzelfoghatóbb valóság
amit ismerek
Benny Goodman
és Fitzgerald

az örökké száradó ruhák a Trasteverén

tél volt, csontrepesztő hideg
és mi ott az autórádió hangjára
egy akkorát tangóztunk

amilyet a fagyöngyök még nem láttak
pedig ők aztán tudják
hogymi a túlélés öröme
és a kín
a lassú, csendes megadás
mások kárára tudják
ott a 22-es úton
valahol Szécsény és a hollókői letérő előtt
ahol csak mi voltunk, az Ipoly
és a lassan kivérző fák

sanzon lehetett, Cseh Tamás
vagy az akkortájt felfedezett Rainbirds
már nem tudom
de azt már akkor tudtam
hogy ez is egy olyan nagy pillanata az életnek
amit majd egyszer meg kell írnom
és amire mindig is emlékezni fogok
és ha én már nem
akkor valaki vagy valami más
mert az mégsem lehet
hogy nyomtalanul
múljunk el
és daltalan

így látlak most én is téged álmomban
és ha más nem, ez biztosan megmarad
a zsenge domboldali fűben, a körték alatt
vagy lent a fordulónál
mindez megmarad az idők végezetéig
amíg lesz, ki odamenjen
aki érzi a birs súlyosan tömény
olajos, friss illatát
aki nem tart igényt az örökkévalóságra
de bevárja Ilkát

és amíg Ilka megjön
bokrétát köt kalapjára
ledől fölénk a fűbe
és nagy hetykén elalszik
mi lehet szebb dolog ez végeknél?

FÖLDRAJZ, EMELT SZINTŰ

Az elején volt az ige.
Majd elindultak a földrészek,
a telt hasú gályák és a körbenyírt barátok.

Sok idő telt el azóta, a világ benépesült.
Nincs már hely nélküled. Nem tudom,
hogymint történt, s hogy a bölcsészek
így gondolják-e. De Velemben
perzsel a hó, és minden bodzának
fordulója van. S ha nem vagy itt,
szétszednek a szépek, ha elmaradsz,
nem fogadnak szót az elemek.

GYÜMÖLCSOLTÓ BOLDOGASSZONY

Hát itt állsz megint szénaillattal
a hajadban és vársz valakire, aki ellopja
tőled ezt a várakozást és visszaadja
lábaid nyomát a világnak. Nézz körül,
kis csapások és letaposott fű mindenütt,
a te utadon jártak már mások,
édes társaid neked ők valamennyien.
És megálltak ők is, talán éppen ott, a tetőn,
és elképedtek mind a maguk bolondságán.

AZ ÉN SÁNDOROM

*Láng Eszternek,
Torok Sándor emlékére*

Nem tudom, hány még a világ,
s hogy hova bújjon az ember,
ha már végképp kitakarták.
Ha kitakarták és felnyalábolták
szeretettel, ha körülfogták,
elől és hátul, és rátették,
mint pecsétet, kebelükre.

Ha mégis fárad az élet, ha törik
és silányul bennünk a burok.

*Szép vagy és hasonlatos, én szerelmem,
mint az lilium az tövisek között,
mint az almafa Moravica gyümölcsös fái
között, olyan vagy te,
fölkötte igen szép,
vékony nádszál,
Sáronnak rózsája,
én igen jó asszonyom.*

*Hogy üljek bár mindig a te árnyékodban,
Hogy pihenj meg az én árnyékomban most,
s ha már nem leszek.*

Huncut a szó, bizony, és huncut az irodalom,
szerelmes népeknek fogyó ópiuma.
Vagy, mint az pháraó szekérében lovakhoz
használó, korondi lány, miskolci lány,
cívís nagyasszony. Mint jó peregrinus,

édesanyádhoz a Kiliánba menet, minden
időkben, de leginkább az vad szelekben,
állva a Szentpéter kapunál,
miként ha Szent Péter állna a kapunál,
és csodálkozna. És örülne fenemód,

és nevetne hangosan minden járókelő, pedig
nem is hiszel te a szentekben, szentem.
De hiszel és vagy az tiszta örömmek forrása,
melyet magadnak önző módon meg nem tartasz.
Miként a te Sándorod is. Dél van, mosolyog.
Mindig dél van, mindig mosolyog.

És dolgozik bennünk ekképpen a lélek.
Huncut az élet, és mind ki jár-kezel benne,
derűben fogant. Derűben és munkában,
nemes természetben. Szabad elvben.
Mert hisz elvben szabad, az ki önmagát
teljesen odaadja.

Hernádkakon ha járunk, be igen tévedjünk.
Be igen forduljunk, be az kertekbe,
legbelül. Cserjés növénytől cserjés
növényig, fától fáig, puszta szótól
nyílt tekintetig. Az irodalom nem
lehet irodalmias. A költői élet nem
lehet kevésbé költői.

*Hanem ha hatvan tanszékvezető asszonyom volna is,
ha énmiattam nyolcvan nemes competició
és sok számtalan doctorandusok,
az én egyetlen galambomat, az én szépemet,
ki az ő urának egyetlen egye,
mihelyt az barátim meglátják,
boldognak mondanak,*

*és irigyelnek az szomszéd asszonyok,
s régi szeretőim is csak őt dicsérik, mondván:
kicsoda amaz, ki úgy sűrög, mint a szél,
szebb, mint az pasztellszíni hold,
tisztá, mint a nap,
rettenetes, mint az sok zászlós tábor?*

FIGURATÍV ABSZTRAKT

Ezt az őszt is túléltek, látod, és a tél sem fog
betenni olyan könnyen, Tettyén, a domboldalban
most is bányászházak, gyertyák mellett vasaló
asszonyok, síró porontyok, az ablakon kibámuló
lurkók, Klee, Brueghel, fagy és egészséges melankólia,
hogy annál inkább kelljen menni a tavaszba,
őszbe, mivé is lennénk a féltés szorítása nélkül

HÁT MEGJÖTTÜNK VÉGRE, HAZAJÖTTÜNK

Már látszik a falu tornya, szája is, tiszták,
boldogok, tán szépek is vagyunk. Hógolyózunk,
bokrokat rázunk, fagyott kezünket egymás ruhája
alatt melegítjük. Tudjuk, befogadnak valahol,
és egy meleg kamrában együtt alszunk majd
a kutyával és a legkisebb fiúval. Szalonnát
és hagymát vacsorázunk és egy kis sajtot,
a kétnapos kenyeret örömmel törjük.
Jólesik a fröccs, kétszer is iszunk.
A négy gyerek közül, ami itt ritkaság,
csak három van itt, a nagyobbik Kolozsváron
jár iskolába. A szülők szép szemű, igaz emberek.
Megkérdezik, hogy mikor házasodtunk

és hány gyerekünk van. Hogy mérik nálunk
a búzát és szeretjük-e a mézes lepényt.
Mi egymás kezét fogjuk az asztal alatt,
mindenki a mi hajunkat és mosolyunkat viseli.
Elpirulunk, mégis. Hát mi a betűt nem értjük,
és itt a szerény, de zsíros életbölcsségek buknak
elő, meg hogy maguk még olyan fiatalok.
Aztán a kisasszonyról beszélnek még,
szép ruháját, okos szemeit dicsérik, alig halljuk.
Az éjszaka tömjénes, mirhás.
Reggel kenyeret sütünk.

LÁTOD, MÉG A LISZTET SEM

hoztam le a padlásról, nemhogy a csillagokat,
pedig kedved lelnéd mindenben, amit neked
adnék, és megkél a legmerészebb bánat is
ebben a melegben, de nincsen nekem se lisztem,
se padom, és csak azokban az őrült percekben
bírok a csillagokkal

A FELKELOŐ NAP

egyenest a mézesüveget
világította meg
az ebédlő megrakott asztalán
sejtelmesen égett
a burok
valami mézen túli
halványsárga fénnel
körülötte félkörben
a teás zacskók
hárs

citromfű
bodza
vadmenta
fodormenta
mint valami megalitok

ilyenek lehettek azok a bizonyos
napok Stonehenge-ben
vagy Pusztaszeren
amikor eljöttek
a kapaszkodó idők
amikor leborultak a lét
az Ismeretlen
a Még nem ismerhető
rejtelme
előtt

és a csoda tart
tartja a lelket
a benne hívőket
tartja az eget és a földet
és tartja önmagát

mi mást is tehet

GYERE HAZA

ne a puszta kénybe, az elrontott jövőbe, de a hosszú hétköznapiakba, a verőfénybe, az egyedüli kézzelfogható valóságba, gyere vissza a ködbe, az esőbe, a gyümölcsbe a tálon, hiányzik combjaid melege, és a gőzölgő csermely, mi ilyenkor szétfolyik. menjünk el Hallstattba, Kalotaszegre, fordítsuk le a kortárs szellemtörténetet, amiben a bor, a tökleves és az összes növényhatározó, hallgassunk sok zenét, emberek várnak ránk, tájak és feladatok, nem túl izgalmas, de nyugodt és dolgozó esték. részletezzük az álmot, a szomszéd kislány furulyaleckéit, agyaljunk a nehéz elméleti szövegeken, hámozzuk ki a jó mélyre rejtett gondolatokat, hadd lessem meg váll fölött, mit írsz, kacagjunk, sírjunk, s ne adjunk számot okáról, dolgozzunk, lépünk ki önmagunkból és hosszabbodjunk meg valaki másban. mítoszainkat romboljuk le, együnk meg mindennap egy almát. egy kis hétköznapiságot az életbe, az extrémek helyett a szokványosat, az olykor unalmas normalitást, az érzékekben egyfajta lassúságot, mely magát a holnap, holnapután biztonságával, bizonyossággal áztató, jól alvóé. ha hallgatás van, annak békéjét, ha beszéd van, felszabadultat, nem mérni a szavakat, szabadni dobálózni velük, tudva közben, hogy a másik úgyis lefegyverez, ha súlyosak lennénk, s kivédi, mert ügyes, mert szeret, mert benned bízok. már egy éve nem érzem az ízeletet, csak kivételes pillanatokban. mint szerda éjjel az ágyba képzelte kalácsét. régebben mindennek volt illata, íze, s mennyi árnyalat játszott bele, a szalvétától a tulipánnnyakig s a beszűrődő fényekig, úristen, mekkora skála. van aki mindent betesz a törésvonal [és minő rafinessze nyelvünknek: a törésvonal] alá, és sokakkal ellentétben azt mondja, hogy a történelemnek nincs vége, sőt semminek sincs vége, hanem minden bővül

és mindinkább beépül a szövetbe. nincs olyan
mozdulat és olyan nyomatékkal kiejtett szó,
olyan bántás és olyan érintés, ami ne hagyna
maradandó nyomot a kicsi és a nagy történetben.
amikor Dettivel a *Fürdőzőket* néztük a Neue
Staatsgalerie-ben, hirtelen ott találtam magam újra
Hammametben, a part menti öbölben, egy kék csónak
szélvédett oldalán, mezítláb a langyos homokban,
szemben a sárga medinával, *A szöveg öröme*t olvasva,
neked esemesezve, éhesen, boldogan, és tisztán.
mindig, mikor felhívsz, úgy érzem,
kinő egy ujjam, vagy egy hajszálam.

BÁJOLÓ

hát hallgatsz megint, nézel, keresed a szavak
hátterét, első és másodlagos értelmét, álmodsz,
mondogatod még mindig I'm always dreaming,
nem vagy híve a félre és odébb, meg összevissza
szavaknak, mondhatnám szereted a tiszta és
egyenes beszédet, mint reggelente a pékség illata,
tisztedet osztod széjjel, csak nekem nem jutsz,
eltökélt vagy, mint a csíra, a panasz jöttem, puha,
mint a bársony, úgy kellene hívni téged, az estével
ébredő, vagy szökellvény, vérségcsősz, tessékeln
szobába be, lábadat mosni, ácsolatlan asztalra
teríteni, fehér gyolcsruhát read adni, megkérdezni,
miért hallgatsz, miért teszed védekezőn elédbbe
a kezed, miért fordítod el fejed, miért van az,
hogy engem még mindig odébb rúgsz

MATEMATIKA HALADÓKNAK

(1)

Előjelet cserélsz
Átlókat húzol.
Rád várnak a csonka térfogatok.
Metszéspont
Origó leszel.
Ismeretlenek számolnak veled.

(2)

Minden kísértést beérsz
Ingujjban várod
A kerekítések korát.
Nem hörögsz.
Te leszel a több
Mi Mohácsnál elveszett.

(3)

Újra érintő leszel
Babér.
A hófoltok tűnésében
Megint te leszel a ludas.

A CSODÁT KIMERÍTETTÜK HÁT

legalábbis a róla való lehetséges beszéd szintjén
de azt, hogy a csodán túl mi van
azt nemigen tudjuk
mert egy kicsit itt is vagyunk
meg ott is

benne vagyunk a pácban
mindannyian
érintve vagyunk
ezért nem lehetünk objektívek
mily szörnyű is lenne
és nevetséges
mérni az örömet

nem, nem tudom, mi van a csodán túl
általában
de azt sejtem
hogymi van az egyes életutak mögött
a beteljesített
megélt sorsokban

mert az bizonyos, hogy a te életed eleje és vége
között ott vannak azok a passiók
a te szemednek látása
büszkeséged és alázatod
az az össze nem téveszthető sóvárgás
tudásszomj
toporzék és jókedv
az a jóízű nevetés
ami csak a tiéd és csak belőled árad

és az én életem eleje és vége között ott van
a Napleány és a Salamon
Solitude és Mauren
ott van a tangó
és a nőszirm
az ars amandi
a priori
és a posteriori
a szakadatlan hadi útra menés
a Doroszlók és Horpácsok

a Klopácska
Selmebánya déli lejtői
ezeket tudom

és ha meghalok, lesz, ami véget ér
és lesz, ami megmarad
mert nem ér véget a beszéd
és a bolondság
az öröm is megtapad
a gézen
még ha ez szép világ
amit mi ismertünk meg
és ami azért szép
mert mi megismertük
nem marad meg, csak átalakul
csak elolvad
csak elárasztja a víz, az olaj
a hazugságok
és a szmog

HA LENNE MÉG VERSEM

kötetet csinálnék belőle
csinos kis zsebbe valót
szép szavakat írnék bele
és felolvasnám mindenkinek
aki szomorú
aki csalódott
piros inget öltene
felkérné egy szép hajadont
hogy beszéljen velem
a fontos
és lényegbevágó részletekről
amiből meg lehet tudni

hogy miről ír a költő
és kinek
mire gondol írás közben
melyik oldalán ül a múzsa
és milyen szögben fogja a tollat
mert az ugye teljesen világos, hogy ő tollal ír
vagy ha ceruzával, akkor írás előtt mindig
meghegyezi
és megnyálazza
és sokszor órákig ül a fehér lap előtt
amíg egy szót leír
aztán kihúzza
aztán egy másikat ír mellé
néha féloldalasan felnéz
elméláz
a szobában nincs semmi
csak egy ostor
egy asztal
egy szalmazsák

RAZGLEDNICÁK

(5)

Ünnep. A kenyér, amit megeszek,
nem üt vissza.

(6)

Oberstdorf fölött, a hegyekben.
Hideg van, mélycsend és sötét.
Mi mást is hordhat magában az ember,
mint a fényeket, amiket neked gyűjtött aznap.

(7)

A kenyeret megtöri, felmutatja és megeszi,
lélekkel eszi, nem szájjal,
és az nem ugyanaz.

(8)

Csönd kicsi csönd. Csók. Csend.
A hiány, mi morzsánként megesz.

(9)

Hányszor kérgesedik a kéz reggelig,
hányszor a lélek.

(10)

Mint a tavaszi Niszan hónap tizennegyedik napján,
kora reggel, az oszlopcsarnokban a prokurátor.
Idegenek között, esőfelhők alatt. Soha ennyi pipacsot,

soha ennyi levegőt köröm közül,
bőjtös szépet, de nagyot.

(11)

Furcsa dolog ez a valami, élet vagy mi, valaki álma,
Isten látomása, valami titokféle, vak-csoda.

(12)

Elég azt mondani: alma, körte, szőlő, lugas.
Csöröge, a bőr cidrizése a kar belső felén,
vasárnap reggel, kocsmazaj,
rigók,
katonák,
fagy,
hóseprés.
Elég azt mondani
hiányzol.

(13)

mennem kell, a fickó sem ordít már,
a kint estére fogta a figurát,
én meg bojtorjánosra veszem, még nem tudom,
hogy hol alszom ma éjjel, a holnap még
olyan szörnyen messze van,
mennem kell, pedig még nem mondtam semmit,
undok és aljas közhely az, hogy az idő majd
mindent megold, nem igaz,
az idő nem old meg semmit csak úgy magától,
az idő csak telik közönyösen és bután,
s a sebek üszkösödnek, a burok sérül,
az emberek tönkremennek,
nem, az idő nem old meg semmit,

ha mi nem segítünk be neki
mennem kell
pedig maradnék még, megszerettem ezeket
a fekete billentyűket
az ordibáló cigányt, a kinti hideget,
szeretem ezt az estét, mert a holnapit
és a holnaputánit is szeretnem kell
nem tudom, mi történik, de azt hiszem,
hogy ez a valami, több, mint a halál.

(14)

Nem ébredtél meg, amikor betakartalak,
s még akkor sem, amikor melléd feküdtem.
A tetőablakon fény szűrődött be, azt hiszem,
telihold volt. Sokáig feküdtem így, és hallgattam,
hogy szuszogsz. Mélyen és ütemesen. Csend volt.
Vihar utáni csend. Boldog voltam. Derűs
és bizakodó. Erre emlékszem abból a városból.

(15)

A többi lányokat persze megnéztem.
Amióta kijöttem anyám méhéből, őket nézem.
De kívül vannak. Mind.

(16)

Meg az emberek.
Olyan bolondok, hogy még a pelyvát is,
látod, kétszer összekeverik.

(17)

Mint dombra futnak fel tavasszal a gyíkok,
a szerelmesek és a nárciszok.

(18)

Nem hiszek az idő nagyvonalúságában, tudod.
És hogy a többi kapcsolat melege majd mindent
helyre tesz, hogy majd évek után, meg majd ha
véletlenül találkozunk az utcán, és megcsodáljuk
egymás gyerekeit, és elviccelődünk
a szarkalábakon, és hogy mikor tolattunk
utoljára hátra. Én ezekben nem hiszek.
Nem hiszek a falakban,
pedig a várakat mindig megcsodálom.
Nem hiszek abban, hogy kintről pestissel
jönnek, és azért, hogy szeretteinket,
állatainkat halomra öljék.
Talán mézet hoznak, s jó híreket a világból.
Nagy messzi városok, patakok, békés temetők,
gyümölcsösök, repce- és levendulamezők illatát
hozzák. Dolgos emberek álmát hozzák,
kezüik munkája kezükben.

(19)

Pedig milyen kicsi voltál
S gyengekék, mint a búzavirág.
S hogy megnőttél.
Mint a havasok.

(20)

Sohasem testre vágytam.
De gyengédségre.
A test gyengédségére,
Ami a lélek szövete.

(21)

De ki vagyok én, hogy valamit is kérjek?
S ki vagy te, hogy ne adj, csak úgy, magadtól?

(22)

Mantra lesz belőle,
nem rögeszme.
Kint tódul a nyár.
Vagy valamilyen meleg évszak.

(23)

Nevezik mértéknek, aranymetszésnek is.
Én azt mondom hullámmzás, örök lüktetés, rend.
Ha nem lesznek, megszólítanak.

(24)

Ugyanazt mondja a szufi
És ugyanazt a brahman.
Ugyanazt a szél a sivatagban
A végtelen formavilág.
A sok-világ-titok
Egy-világ-titok.

(25)

Amikor még nem voltál, szólt helyetted
a zöldségárus, a buszok túlkölése,
a körúti cégek pazar eklektikája.
Kint emberek élnek.
Bent emberek élnek.
Bárhova lépsz, belül vagy a világ auráján.

(26)

Hogy ne a huzat járjon át.

(27)

Keresztül
Kasul.
Aztán a mosolyod.
Aztán a hajnal.

(28)

Udvara a szónak.
A test ösztönös mozdulatai az ébredés előtt,
a mozdulatok meghittsége utána.

(29)

Mert átüt rajta a lélek, előbújnak a rejtett illatok.
Sétálsz a fövényen, belesüppedsz a puha homokba,
a víz körbefolyja a lábad, a szél sós illatot, a part édeset
és jázmint kóstoltat veled. Akármerre nézel, minden
végtelen, borzolt és nyugodt egyszerre. Az ágyban

melletted végbemegy mindaz, amit az alkimisták
egy évezred alatt sem tudtak megfejteni.

(30)

A reggel nélküled még mindig olyan
Mint egy kiszáradt folyómeder.
Hiába teltek el az évek.

(31)

Mert a szem is olvas, nemcsak a lélek.

(32)

Legalább három nap kell.
De sokszor egy élet sem elég.
Somlyó hegyén, a havason.
Három nap csend és a létezés meztelen igazsága.

(33)

A napi csóktalan robot után a csókos illatok,
szénáé, esővízé, szökőkútpermeté,
öreg lábnyomokban holnapi harmaté.

(34)

Mint a tulipán, a virágok szerzetese. Szára puritán,
levelei nagyoltak és durvák, virága szép és egyszerű.
Nem hazudik, nem akar más lenni, minden nap végzi
a dolgát, az utolsó percig. Aztán elhullatja a szirmait.
A lehullott szirmokban csend van és méltóság. Derű.

(35)

Egy vizeskancsó az asztalon.
Egy vizespohár.

(36)

A férfi templomot épít a világban,
a nő felszenteli,
terítőt tesz az oltárra
és önmagát.

(37)

Így fogunk találkozni egyszer mi is, egy kirakat
előtt, egyszerű szövetben. Te végigsimítod
az anyagot, én rajtad a formát. Tartásod van.
Tartásom van. Mosolyogsz a szélben, kikerülöd
a gödröket és az ürüléket. Nem káromkodsz.
Ugyanazt mondod, mint a szufi és a brahman.

(38)

Te is elmúlsz, én is elmúlok. De ha egyszer
beléptél egy ajtón, már nem éltél hiába.

TARTALOM

I. El is táncolhatnék tán

A költő végül úgyis / 7
De ez most mind nem fontos / 8
Milyen érdekes / 11
Valami azt súgja / 11
Harmatban, derékig / 12
Állítólag vasárnap volt / 12
Még a cédrusok is csemeték voltak / 13
Először dörzsölődsz / 14
A teljességet / 14
Elfogadom / 15
Plein air / 15
A csillagos ég fölöttem, az erkölcsi törvény bennem, mi baj is lehetne / 16
Szerintem metafora / 17
Beláthatod, én erről / 18
Dichtung und Wahrheit / 18

II. Ha sokat szeretsz

Szeretőkódex / 21
Amikor elered / 26
És ne feledd soha / 26
A Dunáról / 26
Szavaid / 27
A búzavirágot / 27
Románc / 27
A szoba padlójára / 28
És valóban, célunk mi lehetne más / 29
Pír / 29
Pragmatica sanctio / 30
Hát most vezeklünk / 31
Mit is tehet az ember / 32

Ha tere van / 32
Annapurna déli lejtőin / 34

III. És továbbmentél mégis

Lamenta / 35
Dorule / 36
Ez a pár vers / 36
Hetyke lament / 38
Mondanám / 39
Kétrét lament / 40
Mert most szégyelli / 40
Felmenő lament / 41
Nem hallasz / 41
Csendes lament / 42
Énekek Éneke, mely nem a Salamoné / 42
Ha most leírnám / 44
Habseligkeiten / 44
A titkos kontextus, ami voltam,
a legenda, ami nem leszek / 45
A havazást ki érti meg / 45
Nem tudom / 46
14 óra 01 / 47
Antik lament / 48
Gileád / 48
Pákozd és Sukoró / 49
Ha nem is / 49
Mert téptél / 50

IV. Lopják a népek

Zöld vers / 53
Hozzuk magunkkal / 53
Portishead / 54
Csak ülnék az ablakban / 54
Mert a bántás sem örök / 63
Emberi időt adj / 63

Márai, Marburg, csend, levendula / 64
És megnyugszol te is / 64
Nagy most a csend / 65
Csalóka napfény / 66
Látod, amott / 66
Virágok völgye / 66
Ilyenkor mindig / 67
Amikor nyáron / 68
Mondóka nagyoknak / 69
Számszara / 69
És mesélsz majd / 70
Dél van / 70
Délután lett / 70

V. Állítólag kék

Hetyke / 71
Hagyd a csudába / 72
Il treno a domani / 73
Én addig kiszaladok / 73
De álljon meg a menet / 74
A virág sem tudja / 75
Olyan verset hozz / 75
Galeotto Marzióhoz / 76
Ha megszöknénk a világ elől / 76
Decameron / 77
És a fények / 78
Leszáll a köd / 78
Sötét lesz / 79
Három éjjel / 80
Judit kisasszony / 80
Nem volt neve / 81

VI. Ha most megkarcolnának

9 óra 36 / 83
Míg torkodig ér / 85

Feneketlen tó / 86
Ha már ilyen bolondul / 86
Aki a hiányt méri / 86
Krk / 86
Vezeklés / 87
Jób énekei / 87
És még ez is / 88
A hó alatt / 89
Néha mégis / 89
A sírni nem tudók közt / 90
Néha / 90
A tövisek mellé / 90
9 óra 37 / 90

VII. Mondd meg a neveimet

A fenntartható csodákról / 91
Kassákosan indul / 94
Az elcsitulás eufóriája / 94
Vasárnap / 95
És beletette / 96
Allora / 96
Földrajz, emelt szintű / 99
Gyümölcsoltó Boldogasszony / 99
Az én Sándorom / 100
Figuratív absztrakt / 102
Hát megjöttünk végre, hazajöttünk / 102
Látod, még a lisztet sem / 103
A felkelő nap / 103
Gyere haza / 105
Bájos / 106
Matematika haladóknak / 107
A csodát kimerítettük hát / 107
Ha lenne még versem / 109

Razglednicák / 111

BETŰRENDES MUTATÓ

14 óra 01 / 47

9 óra 36 / 83

9 óra 37 / 90

A búzavirágot / 27

A csillagos ég fölöttem,

az erkölcsi törvény bennem,

mi baj is lehetne / 16

A csodát kimerítettük hát / 107

A Dunáról / 26

A felkelő nap / 103

A fenntartható csodákról / 91

A havazást ki érti meg / 45

A hó alatt / 89

Aki a hiányt méri / 86

A költő végül úgyis / 7

Állítólag kék / 71

Állítólag vasárnap volt / 12

Allora / 96

Amikor elered / 26

Amikor nyáron / 68

Annapurna déli lejtőin / 34

Antik lament / 48

A sírni nem tudók közt / 90

A szoba padlójára / 28

A teljességet / 14

A titkos kontextus, ami voltam,

a legenda, ami nem leszek / 45

A tövisek mellé / 90

A virág sem tudja / 75

Az elcsitulás eufóriája / 94

Az én Sándorom / 100

Bájló / 106

Beláthatod, én erről / 18

Csak ülnék az ablakban / 54
Csalóka napfény / 66
Csendes lament / 42

De álljon meg a menet / 74
Decameron / 77
De ez most mind nem fontos / 8
Délután lett / 70
Dél van / 70
Dichtung und Wahrheit / 18
Dorule / 36

Elfogadom / 15
El is táncolhatnék tán / 7
Először dörzsölődsz / 14
Emberi időt adj / 63
Én addig kiszaladok / 73
Énekek Éneke, mely nem a Salamoné / 42
És a fények / 78
És beletette / 96
És még ez is / 88
És megnyugszol te is / 64
És mesélsz majd / 70
És ne feledd soha / 26
És továbbmentél mégis / 35
És valóban, célunk mi lehetne más / 29
Ez a pár vers / 36

Felmenő lament / 41
Feneketlen tó / 86
Figuratív absztrakt / 102
Földrajz, emelt szintű / 99

Galeotto Marzióhoz / 76
Gileád / 48

Gyere haza / 105
Gyümölcsoltó Boldogasszony / 99

Habseligkeiten / 44
Hagyd a csudába / 72
Ha lenne még versem / 109
Ha már ilyen bolondul / 86
Ha megszöknénk a világ elől / 76
Ha most leírnám / 44
Ha most megkarcolnának / 83
Ha nem is / 49
Harmatban, derékig / 12
Három éjjel / 80
Ha sokat szeretsz / 21
Ha tere van / 32
Hát megjöttünk végre, hazajöttünk / 102
Hát most vezeklünk / 31
Hetyke / 71
Hetyke lament / 38
Hozzuk magunkkal / 53

Il treno a domani / 73
Ilyenkor mindig / 67

Jób énekei / 87
Judit kisasszony / 80

Kassákosan indul / 94
Kétrét lament / 40
Krk / 86

Lamenta / 35
Látod, amott / 66
Látod, még a lisztet sem / 103
Leszáll a köd / 78
Lopják a népek / 53

Márai, Marburg, csend, levendula / 64
Matematika haladóknak / 107
Még a cédrusok is csemeték voltak / 13
Mert a bántás sem örök / 63
Mert most szégyelli / 40

Mert téptél / 50
Míg torkodig ér / 85
Milyen érdekes / 11
Mit is tehet az ember / 32
Mondanám / 39
Mondd meg a neveimet / 91
Mondóka nagyoknak / 69

Nagy most a csend / 65
Néha / 90
Néha mégis / 89
Nem hallasz / 41
Nem tudom / 46
Nem volt neve / 81

Olyan verset hozz / 75

Pákozdi és Sukoró / 49
Pír / 29
Plein air / 15
Portishead / 54
Pragmatica sanctio / 30

Razglednicák / 111
Románca / 27

Sötét lesz / 79

Számszara / 69
Szavaid / 27
Szeretőkódex / 21
Szerintem metafora / 17

Valami azt súgja / 11
Vasárnap / 95
Vezeklés / 87
Virágok völgye / 66

Zöld vers / 53

A kiadó könyveinek kizárólagos terjesztője
a Pécsi Direkt Kft.
7630 Pécs, Üszögi-kiserdő u. 1.
www.alexandra.hu www.konyvnagyker.hu

Noran Könyvesház Kft., Budapest, 2011
Felelős kiadó a Noran Könyvesház Kft.
ügyvezető igazgatója
Irodalmi vezető Ambrus Éva
Borítóterv Faragó Ágnes
Tördelte Leiszter Attila

ISBN 978 963 283 053 7

A nyomtatás és kötészeti munkák a debreceni nyomdászat
több mint négy évszázados hagyományait őrző
Alföldi Nyomda Zrt. munkája
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Fotó: Fekete-Zsoldos Julianna

A démonokkal flancoló

versek, Littera Nova, Bp., 2001

Napleány voltál

versek, Littera Nova, Bp., 2002

Babérliget

versek, Littera Nova, Bp., 2003

Mely a salamoné

versek, Littera Nova, Bp., 2004

Annapurna déli lejtőin – szeretők könyve

versek, Budapest – Kolozsvár,
Littera Nova – FISZ – Polis, 2006

Gileád – a fenntartható csodákról

versek, Noran 2004 Kiadó, Bp., 2009

Kékhagyó kedd

válogatott műfordítások Franz Hodjak
lírai életművéből, Noran 2004 Kiadó,
Bp., 2009

9 789632 183053

